

BUTLLETÍ DE LLAGOSTERA

NUM. 21 - FEBRER DEL 1982

EDITAT PER L'ASSOCIACIÓ DE VEÏNS

"EL PRIVILEGI"

PUBLIQUEM:

(Concedit a Llagostera el 23 de Febrer del 1240, per Jaume I)

CASAS MASCRAU SA

SEAT

SERVICIO OFICIAL Núm. 05258

TALLER DE REPARACIONES

COCHES NUEVOS Y USADOS

TOTALMENTE REVISADOS

HUMET

RIEGOS Y BOMBAS

C/. Camprodón, 49
LLAGOSTERA

Tels. 83.02.25
83.02.37

garden center
costa brava

JARDINERIA

Martinez

☎ 83 04 62 - Cta. Comarcal K. 25,7
de Girona a S. Feliu Guíxols

LLAGOSTERA
(Girona)

construcció de xalets
pressupostos
adobs

Telèfon 83 04 22
LLAGOSTERA

Motos Jorma 7

Taller dedicat a la reparació i venda de
Motos, Moto-Serres, Motocultors i Bicycles.

SUMARI

- 1 - Portada: Pifia i Cia.
- 3 - Pòrtic: El Butlletí
cada dos mesos.
- 4 i 5 Entrevista: Francesc Lozano
- 6 - Carnestoltes.
- 7 - Carnaval.
- 8 - Coses del poble.
- 9 - Curiositats de l'àvia.
El Ple.
- 10 - Recordant un ans d'ahir...
- 11 - Acudits d'en Ramon.
- 12 - Temps i coses.
- 13 - Ni mar ni muntanya.
- 14 - 23 de Febrer.
- 15 a 17 Privilegio Jaime I de Aragón.
- 18 - Notes històriques.
- 19 - Per en Tià.
- 20 - L'ombra del 23-F.
Parlant sobre la natura.
- 22 - Portaveu dels lectors.
- 23 - Salvem el "Suro del Puig".
- 24 - Carta del Sr. Joan Dabau.
- 25 - Homenatge a F. Saladas
i Mossèn Costa.
- 26 i 27 Petites obres d'art.
- 28 - Escacs.
- 29 - Esports.
- 30 - Poesia - Mots encreuats.

PÒRTIC

DES D'ARA, EL BUTLLETÍ CADA DOS MESOS

De nou el Butlletí es troba immers en una crisi. De nou ha calgut replantejar-se la continuïtat. Però en aquesta ocasió amb una característica especial i diferenciadora: superats els contratemps no resorgim potenciats i amb sava nova, sinó que, per contra, aquesta crisi ha debilitat considerablement la Revista. D'ençà aquest número, el Butlletí es converteix en una publicació bimensual.

No és necessàriament un pas a la desaparició definitiva, és tan sols la lògica conseqüència de la sortida d'alguns dels membres que fins ara formaven el Col·lectiu. Si bé n'hem guanyat un de nou, no s'ha pogut equilibrar la balança, ni evitar que es derruís bona part de la ja feble estructura de treball.

La decisió de convertir-se, de moment, en una Revista que sortirà cada dos mesos és una resolució que, com es desprén del "de moment", permetrà sempre la possibilitat de retornar a la "senda perduda".

A Catalunya, existeixen més de 200 publicacions com la nostra. Aquesta concentració de premsa és de les més intenses d'Europa (per no dir la més). Això és un estímul que ens anima a participar amb el nostre granet de sorra en aquesta experiència insòlita d'acostar la informació al poble i descentralitzar un dels medis d'informació.

Ara que la societat està perdent la capacitat d'anàlisi, la informació és més necessària que mai. Al darrera de qualsevol article mínimament crític s'hi veuen campanyes de descrèdit, maniobres desestabilitzadores o atacs personals i difamatoris. No estem acostumats a conviure amb opinions oposades i això és fonamental per a una democràcia. Podríem enraonar d'una distància abismal entre el país real i el suposat pluralisme dels medis de comunicació. I en aquest context no volem renunciar a aquesta publicació des de la nostra línia crítica, compromesa i totalment independent.

Estem convençuts de què encara que sigui sortint cada dos mesos no hem d'abandonar una eina com la nostra, ni per la informació ni pel pobre món cultural que ens envolta.

El Col·lectiu de Redacció vol respectar la llibertat d'expressió i la diversitat d'opinions.

El Col·lectiu de Redacció no es responsabilitza necessàriament de les opinions dels col·laboradors i no es compromet a que tots els escrits rebuts siguin publicats.

Tanmateix s'acceptaran treballs signats amb pseudònim, però el Col·lectiu ha de ser sabedor del nom de l'autor.

Per raons d'espai, el Col·lectiu de Redacció es reserva el dret de resumir el contingut fonamental dels escrits.

COL·LECTIU DE REDACCIÓ:

Marta Albà, Esteve Barceló, Ramon Brugulat, Mercè Carbó, Vicenta Casamitjana, Enric Ramonet, Elena Roget, Arnadeu Rovira, Lluís Torres, Miquel Trias, Joan Ventura, Ruth Vert, Marta Llorent.

Llagostera, febrer del 1982

"BUTLLETI DE LLAGOSTERA"

Núm. 21

Dirigit pel: Col·lectiu de Redacció

Editat per: L'Associació de Veïns
Apartat 54 LLAGOSTERA

Imprimeix: Gràfiques Duch - Cassà

Dipòsit Legal: GE-300-1980

entrevista

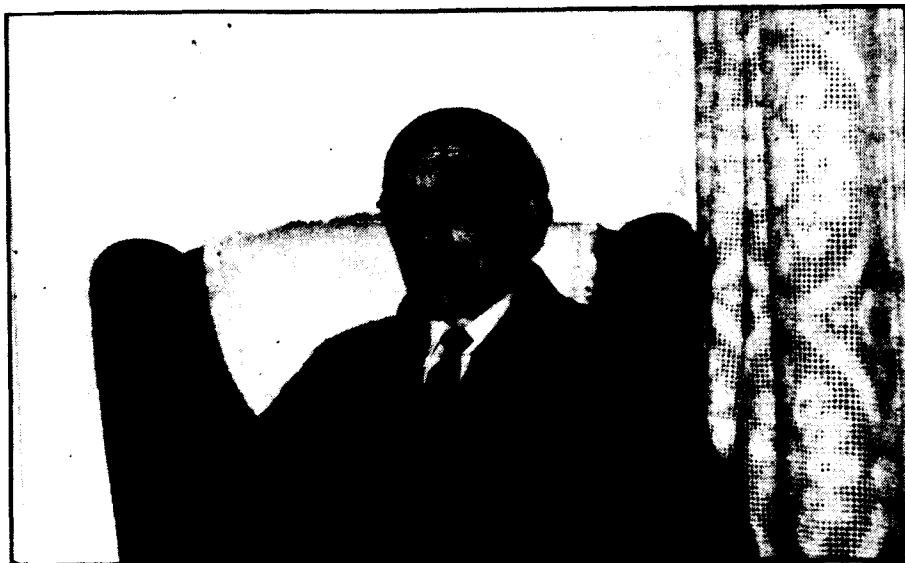
Un autor teatral de prestigi que vol ésser profeta en el seu poble:
Llagostera

FRANCESC LORENZO i GACIA

En una sessió de la 1.ª Mostra de teatre de Llagostera, a la passada tardor, es va llegir una carta enviada des de Barcelona per en Francesc Lorenzo i Gacia, en la qual manifestava que en una propera Mostra li agradaria que es representés una obra seva. Per quina raó? —Senzilla i sentimental alhora, ell va néixer a Llagostera. És autor teatral, amb algunes obres de molt d'èxit. En destaquem les estrenades en teatre professional: "Berlin Plaça Alter n.º 2", "El millor dependent del món", "Benvingut Mossèn Vidal", "L'Ambient Màgic", "Un mort sobre l'asfalt".

En un poble de gran afició teatral, no podem deixar d'homenatjar a aquest autor popular del teatre català.

En Francesc Lorenzo, enyora la seva infància a Llagostera.

Ha escrit unes quaranta obres, pràcticament una per any des que va començar (1943), de les quals vint-i-cinc han estat estrenades: 14 dramàtiques, 6 còmiques, 5 infantils. Tretze resten inèdites. També ha fet novel·les, no editades. Hem tingut ocasió de llegir "El vent plorava damunt la sorra", relat autobiogràfic sobre la derrota i exili a França a la guerra civil, de gran interès testimonial i un complement més a aquest trist procés històric que mai arribarem a conèixer prou bé.

Anar a parlar amb algú que no has vist mai, sempre imposa respecte, però el somriure franc i cordial d'en Francesc Lorenzo, ens ha guanyat de bon començament. Tindrà uns setanta anys, pocs cabells, molts blancs, de cara refilada, nas aguilenc. Les ulleres li donen un aire d'home cult "Durant molts anys, he escrit cada dia de dilluns a divendres, de 10 a 12 de la nit". Elegant, d'una altura mitjana, el cos prim i una figura lleugera, ens recorda que durant molt de temps

va practicar l'atletisme: "Amb 3,50 metres vaig ésser sub-campió d'Espanya de salt de perxa. Hagués pogut guanyar de no haver estat per una lesió, després la guerra..."

-Com és que els llagosterencs desconeixéssim el vostre origen?

"Vaig néixer a Llagostera, i hi vaig viure uns set anys. El meu pare era Funcionari, d'origen extremeny, i la meua mare de Vidreres. D'allà ens traslladarem a una sèrie de poblacions, a les quals no hi restarem més de dos anys. Finalment, als tretze anys, començo a treballar a una botiga de Manresa de dependent. Ho fèiem tot a la botiga, menjar, dormir,...

Però sempre he pensat en Llagostera. Durant tot aquest temps, hi he fet alguna visita sentimental. Era quelcom impulsiu, com aquell qui cerca una mare. El problema és que una vegada en el poble, no hi trobo caliu, no conec la gent, tot és llunyà... Encara que els records de la infància són diàfans."

-No sol ésser habitual que un home amb conviccions intel·lectuals, també es dediqui a l'esport...

"He estat una persona introvertida. No em veuria en cor de jugar en equip de futbol, en canvi, l'atletisme, premia l'esforç individual. Quan el practicava, m'havia de llevar a les sis del matí, després anava a treballar, i a la nit escrivia..."

"A més de la perxa, saltava longitud (6,25 mts.), altura (1,74 mts.) i en els cent metres llisos tenia 11,6 segons. Haver fet esport em va servir molt en temps de guerra, no solament per sortir-me'n de situacions difícils, també per mantenir l'esperit competitiu i no caure en l'abandó i el desànim, sobretot quan estava en els camps de concentració de França. A Agen, vaig arribar a ésser entrenador de l'equip d'atletisme de la ciutat. De no ésser pels alemanys, potser m'hi hauria quedat..."

-Es pot viure essent autor teatral? Us hi heu dedicat plenament?

"He treballat fins a jubilar-me com escapatista (Decorador artístic d'aparador). He anat escrivint sempre, i ara que tinc més temps, ho faig de 10 a 12 del matí, i de 4 a 7 de la tarda. (Mentre estem fent la xerrada, ens va ensenyant programes, fotos, obres, tot molt ben arxivat i cuidat. No hi ha dubte que és un

home ordenat). En resum el teatre m'ha comportat uns beneficis econòmics, però molts més personals. Com ho és veure que alguna obra s'ha representat més de set mesos a Barcelona, seguint més de dues centes actuacions per tot Catalunya."

-Parlem d'en Francesc Lozano, escriptor.

"He fet de tot: poemes, novel·les, contes, teatre,... Sobretot m'agrada escriure comèdies dramàtiques. Les còmiques les faig per desintoxicar-me del drama. Les infantils, perquè va bé de tant en quant tornar-nos nens".

-Sempre en català?

"i Sempre!! Durant l'època dels quaranta-cinquanta, era dels pocs que ho feia. Algunes obres, com "Berlin Plaça Alter n.º 2", estrenada al Teatre Romea, el 6 d'agost del 1954, per la Companyia Titular Catalana (Premi Nacional de Teatre 1953), amb la gran Maria Vila, i actors com el recentment desaparegut Lluís Nonell, la Mercè Broquetes, en Carles Lloret, en Ramon Duran, etc., va ésser escrita l'any 1947, i es va poder estrenar després de moltes dificultats."

"Sóc nacionalista cent per cent. No compro ni llegeixo un llibre escrit en castellà. És una manera de reaccionar contra la invasió castellana. S'ha de posar la literatura catalana en el lloc que li correspon. M'interessen molt els nous autors, i sento predilecció per en Manuel de Pedrolo."

-Com veieu la situació política actual?

"Crec que hem de ser intransigents, i per damunt de tot amb la llengua. Estic també, amb allò que deia en Joan Ballaster i Canals: "Entre tots ho farem tot. Però, a l'hora de definir-me per un partit sóc independent, perquè no veig cap grup prou perfecte, i tanmateix sóc incapaç de donar suport a un partit que em porti a votar quelcom que no m'agrada; ara bé, posats a votar, sempre ho faré per un partit nacionalista més o menys d'esquerra. Un personatge polític que podia haver estat molt important, era en Josep Pallach."

"Però l'administració central, aquest maleït centralisme, aquest monstre centralista que només veu i comprèn allò que té a prop, que només estima les coses del palau on viu, que només promou els interessos de la gent que l'envolta... (Camp de Concentració de Saint

Cyprien)". Fragment de la novel·la "El vent plorava damunt la sorra", amb el subtítol "La derrota, els camps de concentració de França, les Companyies de Treballadors espanyols, i l'evasió de la zona francesa ocupada pels alemanys, viscuts per un soldat ras de la República".

-En Francesc Lorenzo se'ns manifesta, però, com a una persona tranquil·la i una de les seves il·lusions és anar els caps de setmana a gaudir de la caseta i l'hortet.

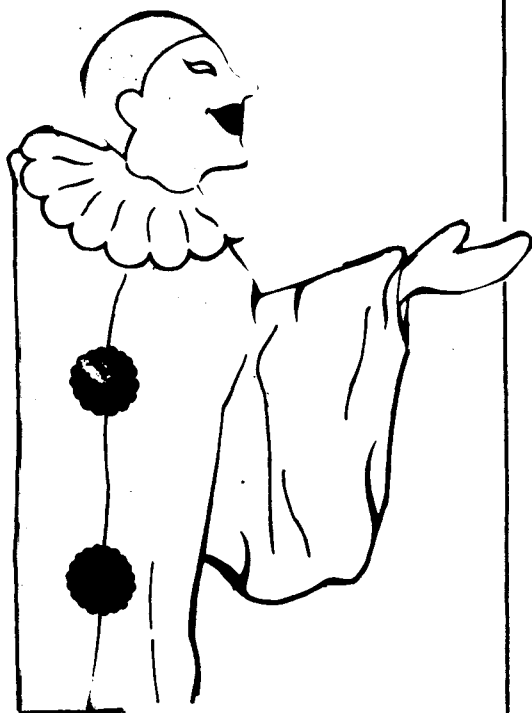
"Tinc por a la violència. No es pot posar la pau a garrotades."

-Quan li preguntem quines de les seves obres prefereix, es decanta totalment per les dramàtiques:

"Berlin Plaça Alter n.º 2", "Els insurgents", "El llot i la boira", "Un mort sobre l'asfalt", "Per què plora la primavera", "El cercle dels amargats", "Els rebels tràgics",... Totes les obres editades ho són per l'Editorial Millà, a la col·lecció "Catalunya Teatral".

-La conversa ha durat més de tres hores. Estem convençuts que ara que els llagosterencs sabem una mica més d'aquest fill "desconegut", comprendre i complaurem la seva il·lusió:

"L'anhel d'ésser reconegut on he nascut. Fins ara no coneixia ningú de Llagostera, però de sempre que em sento gironí."

Collectiu de Redacció

CARNESTOLTES

COMENÇA UN ALTRE CARNAVAL

Procedència històrica

Sobre el significat i procedència dels termes Carnaval i Carnestoltes hi ha diferents opinions: Carnaval, hom diu que ve del llatí "Carne" "vale" de "carnis avalis" de carns privades, mentre que el terme Carnestoltes sembla que comença amb l'establiment de la quaresma del Papa Gregori el Gran, qui li donà el nom de "Carnes Toldren", que equival a tallament de carns. En documents escrits no surt mai citat el mot Carnaval, només el de Carnestoltes.

S'han fet moltes interpretacions sobre l'origen de la Festa. Sembla que prové de les antigues costums de la cultura mediterrània. Les festes "Chernbs" dels egipcis, les "Purim" jueves, dels "Bacanals" gregues, en honor de Dionisos, i les tres festes romanes, que es donaven en període d'hivern: Les Saturnalia, les Lupercalia i les Matronalia. Les primeres eren festes dels esclaus i de les classes socials dèbils que durant uns dies prenen el poder que pertocava a llurs amos. El "Rex Saturnalici" o rei temporal escollit d'entre els joves i els soldats podria ésser un antecessor del nostre ninot "Carnestoltes". Les Lupercalia eren un ritual de fecundació i protecció del ramat, amb molta disfressa. Les Matronalia eren les festes de les dones, durant les quals gaudien de plena llibertat amorosa i cultural, aquestes poden haver derivat en l'actual inversió de sexes, a través de la disfressa i el travestisme.

Carnaval a les comarques gironines

Sembla que es comencen a trobar referències del Carnestoltes a Girona al segle XII. En aquesta època es celebrava poc després de Nadal amb disfresses i mascarades. D'aquest temps s'han trobat exhortacions de bisbes que demanaven moderació en aquestes diades. No es troben notícies més concretes fins a l'any 1641 en què "Els Jurats" de Girona es van reunir per tal de prohibir aquestes celebracions que es substituïren per actes més piosos, com els dejunis a la vigília de l'Anunciació, de la Immaculada Concepció i per Sant Narcís. Fins al 1644 no es torna a celebrar la festa, però es torna a prohibir. Al 1655 el Governador Militar de Girona, donava llicència a tothom per celebrar la festa i es derogava la llei del 1641.

Al cap de cinc anys, "Els Jurats" canvien els vots per altres més radicals, mentre durés el Carnestoltes es farien de sis a vuit misses diàries a la capella de Sant Miquel, i es donarien

50 lliures per col·locar en matrimoni una donzella gironina d'origen humil.

Al febrer del 1716 torna a ésser il·legal aquesta celebració. A partir d'aquesta data la festa travessa per èpoques d'una certa permissivitat amb d'altres d'una prohibició absoluta. Generalment la festa es celebrava a locals tancats i sense poder dur ni disfresses ni mascarades.

A l'any 1816 el Governador Militar tornà a declarar il·lícita la festa, però finalment acceptà la proposta dels regidors, que tractava de fer-ho en un local tancat. Els beneficis del ball es dedicarien al sosteniment de l'Hospital de la Caritat. Dins el mateix segle hi ha un ressorgiment de la festa, encara que moderat, i es torna a permetre anar disfressat.

Segons diferents textos, els únics Carnestoltes que valien la pena a la "província" de Girona, eren els de les ciutats que feien comerç amb el suro: Palafrugell, Palamós, Sant Feliu de Guíxols, Cassà i Llagostera.

Les festes de Carnestoltes de Barcelona del segle passat foren les més importants del món en el seu temps.

El General Franco prohibí les Carnestoltes a tot el territori nacional per una ordre del 3 de febrer del 1937.

Carnestoltes, compta amb dos aspectes: la personificació de la festa amb un ésser simbòlic i la llibertat que és dona durant el seu efímer regnat.

Fa molts anys es creia que Carnes-

CARNAVAL

toltes devia ésser l'encarnació d'un rei o cabdill que calia fós jove i vigorós, perquè si emmalaltia les nafres es reproduïrien en el poble, les collites es perdrien i morien els ramats. Aquest esperit que encarnava la vegetació tenia un temps concret de vida: una florida, una maduresa, una caducitat i una mort. Les Carnestoltes començaven per les festes de Nadal, el dia dels Sants Innocents, i duraven fins el Dimercres de Cendra. El període de Carnestoltes, antigament era simbolitzat per un bou o una persona. Ja més modernament, el representava un ninot de palla, vestit de manera grotesca, se l'anomenava el rei dels poca-soltes o de la gresca.

A la Catalunya de principis de segle, es podia comprar tota una literatura popular: sermons i testaments del Carnestoltes, així com auques dels personatges més significatius del Carnaval.

Josep Pla deia sobre la festa: "El Carnaval està relacionat amb la psicoanàlisi, amb l'espontaneïtat. Apareix l'home assassinat que tots portem a dins, assassinat per l'educació, la cultu-

ra i la insinceritat.

Que torni a nosaltres el plaer de les festes

A les parets de París durant el maig del 1968, apareixia escrita aquesta frase: "Que torni a nosaltres el plaer de les festes". En aquest nou Carnaval que ara comença fem una crida a la imaginació. Fugim de la nit que ens envolta, és l'hora de deixar de banda la rutina quotidiana, d'oblidar la por diària i reemprendre un grau d'inconsciència col·lectiva per somiar, interpretar, despertar de la mort el personatge que ens agradaria ésser, encara que només tingui la fugacitat d'un somni. Per unes breus hores fem possible l'impossible, reivindiquem la festa amb tot el que té de ritus, de trencament col·lectiu amb el viure diari per omplir-nos de tot el sagrat i permetre la catarsis social necessària per seguir. Reivindiquem la festa indispensable per aquest precari equilibri social, revolucionem-la, fem-la més espontània. Reivindiquem la festa per tal de recuperar tradicions, costums, fets i dites catalanes. Reivindiquem la festa per no morir.

Col·lectiu de Redacció

Carnaval 82

AMB LA COL·LABORACIÓ DE

SUPERMERCAT MERCÈ

Camprodon, 31 - Tel. 83.03.94

Carns i Embotits REMIGI GASCONS

Migdia, 21 - Tel. 83.01.54

Carnisseria M. ESTEVE

Tornàs Boada, 12 - Tel. 83.02.14

Carnisseria MIQUEL

Almogàvers, 13 - Tel. 83.02.99

Articles pel NOU NAT i JOGUINES

Barceloneta, 13 - Tel. 83.03.13

Carns LLUÍS RIBAS

Camprodon, 4

JOAN PARÉS, lampisteria

Jaume I, 8 - Tel. 83.03.28

FRANCESC XIRGU, recader

Tel. 83.01.57

FRANCESC PI, fusteria

Àngel Guimerà, 6 - Tel. 83.02.22

ENRIC MONTIEL, agència

Calderers, 5 - Tel. 83.03.62

MOBLES SOLER

Àngel Guimerà, 6 - Tel. 83.00.44

M. DEULOFEU, rostisseria

Donzelles, 31 - Tel. 83.01.77

CLIMENT FRIGOLA, pastisseria

CARBÒNIQUES FUYÀ

P. Romeu, 1 - Tel. 83.06.62

CA L'ANDREU, barberia

Passaig, 5

EDIT - Robes per a la casa

Passaig, 58 - Tel. 83.05.30 - 3

Aquarama SANT ANTONI

Comte Guifré, 21 - Tel. 83.03.21

JAUME FA, lampisteria

LLUÍS CAMACHO MORENO, pintura i decoració - Maiana, 4 - Tel. 83.05.49

SOLEDAT, articles regal i llistes de noces - Panedes, 33 - Tel. 83.02.11

ELECTRÒNICS CODOLAR

C/. Camprodon, 11 - Tel. 83.04.77

VILALLONGA - Confeccions

C/. Àngel Guimerà, 24 - Tel. 83.02.55

CAL DEGOLLAT

Telèfon 83.01.29

COSES DEL POBLE

La representació d' "Evita" fou un èxit total.

Foto, Miquel Vall-Iloera

Òpera Rock "Evita"

Un gran èxit han estat les representacions fetes en el Teatre del Casal Parroquial de l'òpera rock basada en la vida de la que fou primera esposa del President argentí Juan Domingo Perón, Eva Duarte, coneguda popularment com "Evita", nom de dita obra.

La primera representació es féu el dissabte dia 6 de febrer a les 10 h. de la nit, i mitja hora abans de començar l'espectacle ja estava quasi ple el local. Una cosa semblant passà en les actuacions del dissabte dia 13 i del diumenge dia 14. Tots tres dies fou necessari penjar un cartell a la porta dient que no es podia permetre l'entrada a ningú més ja que el local estava ple de gom a gom. Es calcula que en total foren unes 1.600 persones les que van presenciar l'obra.

Cal felicitar a tots els actors per la magnífica interpretació que feren dels personatges, principalment els papers

de "Che", "Perón" i "Evita", representats per en Pep Pico, en Ramón Garcia i la Montse Rufí, respectivament, tots sota la bona coordinació d'en Quim Planella.

El grup d'actors ha rebut peticions perquè es representi l'obra en alguns pobles veïns, com Sant Feliu de Guíxols, Santa Coloma de Farners, etc., fins i tot tornar-la a representar aquí a Llagostera, però no és possible ja que un dels actors principals ha de marxar a fer la "mili".

Excursió a La Molina.

Com ja ve essent costum per aquest temps, més o menys, el G.E. Bell-Matí, organitza l'anomenada "Excursió Blanca a La Molina". Enguany està previst fer-la el dia 28 d'aquest mes de febrer. Esperem que els que hi vagin trobin bon temps, i puguin passar un bon dia gaudint de la neu.

Problemes degut a les intenses pluges

Degut a les fortes pluges enregistrades els passats dies 15, 16 i 17 del mes de febrer molts dels camins de pagès i camps quedaren anegats per les aigües de les nombroses rieres que voltan el poble.

Les pèrdues no són pas molt quantioses, però sí les molèsties que ocasionaren en quedar intransitables molts camins, degut a què els ponts quedaven tapats per l'aigua.

Foren moltes les persones que acudiren al pont de la riera Gotarra o a les rieres Banyaliques per tal de contemplar l'espectacle que oferien, cosa que no es veia des de feia tres o quatre anys.

Possible creació d'un Patronat del Pensionista

El passat dia 16 de febrer es celebrà una reunió en el Saló d'actes de l'Ajuntament de la vila per tractar del tema de la possible creació d'un Patronat del Pensionista.

Segons sembla, es va començar a parlar de la creació d'aquest en l'Homenatge a la tercera edat que es celebrà el passat mes d'octubre. La seva finalitat seria promocionar excursions, estàncies en residències, xerrades, conferències de diferents tipus i aconseguir un local per a reunions i esbarjo.

De moment s'ha format una Comissió provisional formada per: Joan Castelló, Joaquim Colomeda, Josep Fàbregas, Antoni Grau, Juli Juanola, Martí Masvidal, Artur Oliveras i Joan Valentí. De moment tenen el suport de l'Ajuntament i de "la Caixa".

Esperem es pugui aconseguir aquest Patronat del Pensionista, ja que seria una bona cosa per a tots els jubilats i pensionistes del nostre poble.

Conferències organitzades per la Cambra Agrària de Llagostera

La Cambra Agrària Local ha organitzat dues conferències per aquest mes de febrer en el local del cinema del Casino Llagosterenc.

La primera està prevista el dia 21 de febrer a les 11 h. del matí, i el conferenciant serà el Sr. JOSEP MARIA GIRALT FORNER, President de la Confederació Nacional de Cambres Agràries, i parlarà de la problemàtica de l'Agricultura Catalana, davant la del Mercat Comú; també parlarà de les properes eleccions a Cambres Agràries.

La segona està prevista per al dia 25 de febrer a 2/4 de 10 del vespre i serà exposada pel Sr. Enric Roca Sifuentes, Cap dels Serveis de Sanitat i producció animal del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca de la Generalitat, i tractarà el tema de la inseminació artificial del bestiar boví.

La primera està organitzada per la Cambra Agrària i la Caixa d'Estalvis Rural. La segona també està organitzada per la Cambra Agrària juntament amb la Caixa de Pensions i el "Grupo Lechero" Ramaders del Gironès.

Obres als carrers del sector del Cementiri

Uns grans problemes tenen els veïns que viuen en els carrers Ganix, R. Casademont i voltants, degut a la pavimentació que allí s'està fent. Les obres van molt lentes i tots els carrers es troben oberts amb molts de treballs per poder-hi passar, tant a peu com amb cotxe. I més els dies de pluja, ja que tot queda ple de fang i basses que fa molt perillosa la circulació. A més hi ha molts de forats de cloaques que no estan ni assenyalats ni tapats de cap manera, amb el perill de caure-hi.

També ens han dit que les obres no acabaran fins cap al mes de juny, degut

a què l'empresa constructora ha demanat una pròrroga. No hem pogut confirmar aquest punt, però creiem que si és veritat perjudicarà molt als veïns d'aquells carrers i tot el poble en general, ja que afecta a una de les principals sortides de la vila.

Collectiu de Redacció

CURIOSITATS DE L'ÀVIA

Menjars del temps de la meua àvia i padrina Faustina.

Any 1860.

Es diu que les bones paraules fan menjar els malats, i que les bones cuineres fan menjar a malalts i bons.

Apa, doncs a provar-ho.

(Transcripció original).

**"Sopa de sigrons
pera dies de peix."**

"Cuyts ja els sigrons, se sufrageix ceba y tot junt se tira la sopa que ja estarà previnguda en una cassola ab especies, podenthi tirar també dues fulles de bleda, s'hi pot posar farina d'arros o de patata".

**"Sardines a tall
de pescadors"**

"Las sardines tenen de ser ben fresques, si pot ser acabadas de pescar, y les posaras senceres, tal com pinta, per aygua salada. Agafaras una verga o espart ab la cual enfilaras set o vuit sardinas per les ganyes y las aniras coquent ab enfiladas aixis sobre les flames. Hi tiraras un pols de sal y las serviras calentes".

"Turmes d'anyell"

"Primer de tot les obriras, despres ne treuras la primera y segona tela y les posaras a coure ab aygua y sal. Un cop ho siguin les escorreras y les posaras a fregir ab oli ben ruent, escorrentles un cop siguin fregides. Aleshores batras alguns rovells d'ou ab un pols de farina i sal, anantleshi xopant y tornantles a fregir pera servirles ab sucre y canyella.

Pel mes d'abril es quant les turmes son millors".

Viv

EL PLE

27 - GENER

El passat dia 27 de gener es van celebrar tres plens extraordinaris, un darrera l'altre.

En el 1.er es tractava d'aprovar el pressupost Ordinari (44.225.000 ptes.) i el pressupost d'Inversions (24.450.106 ptes.), per a l'any 1982. Els dos van ser aprovats per 6 vots a favor (CiU), tres abstencions (PSC), i cap en contra.

Continuant la sessió es passà al ple extraordinari següent. El Sr. Alcalde llegí una moció en la qual proposava que es venés un terreny situat a la confluència dels carrers Rafael Mas i R. Casademont, ja que és estret i no permet edificació. Aquest terreny és la resta d'un camí públic que s'abandonà en obrir-se el carrer Rafael Mas.

S'aprovà considerar aquesta moció i començar els corresponents tràmits legals.

I per últim s'aprovà per unanimitat, el projecte de construir un jardí en el carrer Marina.

Collectiu de Redacció

RECORDANT UN ANS D'AHIR DE LA NOSTRA VILA

25 DE FEBRER DEL 1891

No puc pas dir si va ésser un dia de bon sol, si xiulava la tramuntana o si era una tarda de trons i llamps o xàfec; jo no hi era, però sí penso que per als veïns de Llagostera va ésser un dia memorable, clar i brillant, degut a què uns homes de la Vila plens d'entusiasme i esperança anaven a estampar la seva firma a un document-escritura per adquirir un cèntric terreny per a situar el Casino i construir-lo de soca-rel.

El temps i, una mica força, la deixadesa han posat teranyines que gairebé tapen la data del 25 de febrer del 1891.

És deure recordar aquells homes, el cap dels quals barrinà el portar a Llagostera a la davantera dels pobles de la rodalia tant amb sà esbargiment com amb instrucció i sobresortint cultura.

Recordar-los és portar-los altra vegada a la vida, aquella vida plena d'il·lusions, fe i esperança per al seu i nostre Casino.

Comencem l'acte (Escursarem bona part d'ell).

"En la villa de Llagostera a los veinte y cinco de febrero de mil ochocientos noventa y uno."

"Ante mí Francisco de P. Franquesa, Notario del Ilustre Colegio Territorial de Barcelona, con residencia en la ciudad de Gerona, hallado accidentalmente en esta villa, han comparecido: de una parte los Sres. D. Napoleón Martinell y Cisterna, casado, propietario; D. José Coris Corominas, casado, del comercio; D. Manuel Martínez de Huete Bori, soltero, médico-cirujano; D. Gerardo Ballell y Prats, casado, taponero; y D. Miguel Camós y Camós, casado, taponero; todos mayores de edad, vecinos de la presente villa y de otra parte D. Antonio Romeu y Roig, casado, mayor de edad, propietario que lo es de la ciudad de Barcelona a quien conozco por sus nombres y apellidos, comprobándose sus demás circunstancias...", "...han dicho: que la Sociedad instructiva y recreativa "Casino Llagostense" que se halla constituído y domiciliado en esta villa, en virtud

El Casino abans de la reforma, en temps de la "Plassa de l'Indústria"

del Reglamento de diez y nueve de Octubre de mil ochocientos ochenta y ocho, aprobado por el M.I. Sr. Gobernador Civil de la Provincia a los efectos de la Ley Asociaciones con fecha veinte del propio mes acordó en Junta General de socios celebrada en diez y ocho del pasado enero la adquisición por compra del terreno necesario el objeto de levantar en él un edificio para la instalación de la Sociedad, celebrándose otras reuniones sucesivas en las cuales se designó a dichos comparecientes para que constituyeran una junta denominada constructora..." "...según consta en el certificado que se tiene a la vista y copiado literalmente es como sigue: "Don Felipe Camós, Secretario de la Junta Directiva del Casino Llagostense, Certifico: Que reunidos la Sociedad en Junta General de socios el día 18 del pasado Enero se acordó por unanimidad la adquisición por compra del terreno necesario al objeto de levantar en él un edificio para la instalación del Casino quedó nombrada una junta denominada "Junta Constructora" compuesta de los Sres. Don Napoleón Martinell, Don José Coris Corominas, Don Manuel Martínez, Don Gerardo Ballell y D. Miguel Camós. Que en Junta General celebrada en veinte y cinco del propio mes de Enero, después de discutidas las bases y condiciones propuestas por la junta o comisión constructora se acordó la compra del solar para la construcción de dicho edificio y que en otra Junta General de socios cele-

brada en 15 de este mes de febrero se resolvió por mayoría de votos y en votación nominal la adquisición del solar o trozo de tierra de propiedad de Don Antonio Romeu, quedando facultada la Junta Constructora para adquirir por compra el expresado terreno por el precio convenido de diez mil pesetas pagaderas en los plazos y en la forma que la misma comisión lo crea conveniente y a tenor de los acuerdos tomados por la Sociedad. Y para que conste y a fin de que la presente sirva de autorización en forma para la otorgación de la escritura de compra a favor de la Sociedad, libro la presente con el V.º B.º del Señor Presidente en la villa de Llagostera a los veinte y uno de febrero de mil ochocientos noventa y uno. Felipe Camós. V.º B.º El Presidente José Ametller. Hay un sello del Casino." "...", "...En cuyo testimonio así lo otorgan y firman todos de su respectiva propia mano con los testigos instrumentales que lo fueron D. Jaime Gispert y Comas y José Juliá, vecinos de esta villa, sin excepción para ello..." "...Yo el notario autorizante aprobándolo todos, de lo que, así como de lo demás que contiene la misma, doy fe."

Antonio Romeu, Napoleón Martinell, José Coris Corominas, Manuel Martínez, Gerardo Ballell Prats, M. Camós y Camós, Jaime Gispert y Comas, José Juliá. Signado: Franc.º de P. Franquesa. Rubricado.

Per en Tià

acudits d'en RAMON

NANDÍ!
ESTEM A
PUNT DE PERDRE
UNA
RODA !!

JE, JE!
SEMPRE ESTÀ
DE BROMA
EL MEU
COMPANY.

11/8

temps i COSES

"XARLATANS": — EL BRUIXOT —

Encara que ell —el Bruixot— era qui portava la direcció del negoci, no desmereixia en mèrits la seva muller: Angeleta. Alla, era Jatzira, la "mèdium" del gran "magnetitzador". La fantasia popular els atribuïa curacions miraculoses i sobrenaturals poders d'endevinar misteris i desfer malures.

De les moltes coses rares que desentranyaren, val la pena que se'n coneguin alguns exemples. Els detallaré i —com és costum meu— sense donar noms ni de pobles ni de persones.

Per tal d'ambientar-nos és precís que, abans, donem una breu explicació de com els dos manejadors de les forces magnètiques i telepàtiques actuaven. El Bruixot —Pere Coll en la paròquia on nasqué—, portava un tros de llençol embolicat al cap. La cara, se l'empastifava de pòlvora entre bruns i negres. S'havia deixat un bigotàs, refilat de les puntes. La camisa i els pantalons eren de seda molt lluenta.

Ella, la mèdium —per cert, no gens lletja—, s'habillava amb una túnica blanca que li arribava fins els peus. El cabell, llarguíssim, li tapava la meitat de l'esquena. La cara —prou bonica, repetim—, deixava una sensació a qui la mirava, de pertànyer a una estàtua que tingués vida, o a una dona que fos una estàtua, així era de misteriosa i poc expressiva.

Una vegada que de dalt del "tablado" estant veient la concurrència ja s'ho valia, començava la funció d'espiritisme. L'Angeleta, misteriosa, erecta, llunyana, s'aixecava de la cadira on seia i s'acostava al Bruixot. No respirava ningú. I menys, els que sabien de què anava. Llavors, en Pere Coll, encetava una seguida de moviments de mans nerviosos i alhora dominadors. Ella, poc a poc tancava els ulls. El faquir deia i repetia, monòtonament:

—Tens son... Tens son... Tens son...

Efectivament, la xicota no donava senyals de vida.

—Ara vull que dormis... Vull que dormis... Que dormis...

I a l'Angeleta només li faltava roncar per a donar-li raó al seu dominador.

Arribant aquí el Bruixot es dirigia

al públic:

—Ara, senyores i senyors, tot i agraïnt el més absolut silenci, ja que tinc en estat de "trance" a la mèdium, i un crit podria matar-la, demano a qui vulgui saber coses que desconex en aquest moment, m'ho preguntis i ella ho aclarirà.

S'acostava una dona:

—Doncs resulta, que a mi me'n passa una de bona: Tenia un duro barrat que guardava per la Festa Major i se m'ha perdut. Jo, penso que no me l'hagi vispat el noi gran. Però, abans de clavar-li una palissa...

—Un moment, senyora, un moment. Jatzira! M'escoltes...? Pots escoltar-me, entre els teus misteriosos somnis...

La mèdium, féu un imperceptible moviment de cap, afirmatiu.

—Pots veure el duro barrat de la senyora...? El veus...?

—Sí... El veig... Està a dintre una calaixera... Entre dues flassades de llana... El noi gran no l'ha vispat... Ella li guardà i no se'n recorda...

No cal dir que la pobra dona sortia volant cap a casa seva a comprovar la veritat d'allò que acabava de sentir. I l'èxit era total quan tornava amb el duro a la mà.

—Ho veieu tots? —s'engegava el Bruixot—. La memòria de les persones, falla. Per què...? Debilitat...! Això ho soluciona el nostre vi meravellós preparat d'herbes i arrels de plantes que només creixen a l'Índia. Per un preu que fa riure, de tres pessetes l'ampolla

petita, i quatre i mitja la familiar, prenent-ne una cullerada al dejú i una abans de ficar-vos al llit, sereu tots persones fortes, memorioses i superiors en tot als qui no en prenguem. Però, veïam, vostè, senyora, què vol saber?

—De les divuit gallines que tint, n'hi ha una, la més ufana i ponedora, que fa dies no la veig. Jo malfio de la Carmeta de can "Ravell", doncs, com a vegades van a picar-l'hi l'hort, no se me l'hagui quedada. Ara, al no estar-ne segura...

—Jatzira...! Pots veure la gallina...? La veus...? És a can "Ravell"...?

—No... No la veig... No hi és...

—Potser que n'hagin fet caldo... —Insinuava la pagesa, sempre mal pensada...

—Silenci...! —tallava el magnetitzador—. Així no es pot treballar, senyores i senyors! Si distreu la mèdium, podeu matar-la, per l'amor de Déu...! Tot s'aclarirà, ja ho veureu... Jatzira! No pots veure la malaurada gallina...?

—Sí... Ara la veig... Veig un gitano... És de nit... Entra en un galliner... Porta una gallina blanca...

—La meua era rossa... —fa la pagesa no podent-se aguantar...

—Tornem-hi! —esclata el Bruixot—. No us he dit que teníeu de callar...? A més, Jatzira ja us diu que l'està veient de nit. A veure si a les fosques pot distingir si la gallina és blanca o és rossa... Si ella diu que la va robar un gitano, que li faci bon profit, com els perdigons a les guatiles, no us sembla? El principal és saber que no n'hagin fet

caldo a can "Ravell". (I ara, dirigint-se al públic). Aquest ja és un altre cas: D'això se'n diu: desconfiança, intranquil·litat. Que també ho guareix del tot el nostre vi d'herbes i arrels medicinals que creixen a l'altre part de món. (Aixecant molt la veu). El gran vi: El Tigre de Bengala.

La pobra Angeleta, encara tenia de suportar moltes més proves: Un grandassàs que havia perdut les ulleres:

—Les veus...? Les veus, Jatzira...?

—Sí que les veia...! Només faltaria...!

—...En un calaix de la tauleta de nit.

—Oncle! —un nano que arribava panteixant-se—. Us he trobat les ulleres a la taula del menjador!

El Bruixot, ràpid:

—...Però abans estaven a la tauleta de nit. Compreu el vi de Bengalal Pels curts de vista, és oli en un llum...!

Les comandes, ara, es tocaven l'una amb l'altra:

—La nena de casa que no s'empassa res... Diu que si té un ensurt tancat a dintre...

—Jatzira...!

—Ja la veig, pobretal Blanca i trista com una emplasta de guix. Però, ara ja riu. Ja està pleneta i rosada. Ja està bona! Ja pren el vi de l'Índia!

—La meva mare, que no es pot moure del reuma...

—L'avi, que no para de tossir...

—El nen, que sembla tenir una cama més llarga que l'altra...

—El matxo, que no vol tirar...

—La vaca, que no fa tanta llet...

Tot! Tot ho cura el gran vi: "El Tigre de Bengala"! Que la gent se'l pren a totes hores, doncs deien que tenia força gust a vi de saüc...

La dona que havia retrobat el duro de plata, en acabant el mercat, passava a cobrar la comissió —tres pessetes— per haver simulat tant i tan bé la bonica comèdia. Els altres... Ja ho heu vist. Allò que s'acostuma a dir per aquest país: "si l'encerto, l'endeveno". Però, com en Pere i l'Angeleta, havien sortit en el Teatre d'aficionats del seu poble, eren uns bons comedians.

"El Tigre de Bengala..." Aquell gran vi miraculós... Arribà a poder-se saber que allà, en la vila de llur naixença; hi havia molts de saüquers. Dels saüquers, en surten raïms. I dels raïms, se'n fa un vi de gust agradable, i molt efectiu per a guarir certes malures. No tantes, és clar, com les que pregonaven el Bruixot i la seva eixerida mèdium...;

P. Parés C.

ni mar, ni muntanya...

EN "SERIU"

Els diners que està costant la cultura al municipi

Normalment una de les partides més desateses, potser la que més, en els pressupostos municipals, és la corresponent a cultura. Ara bé, per fer tal afirmació no tenim en compte els diners que s'estan invertint o enterrant a la Casa de les Vídues. Les quantitats gastades, són superiors a les vuit xifres. La darrera aportació del Municipi, el desembre passat: 1.250.000' ptes. i recordem que s'anava a parts iguals amb la Diputació. Aquesta desmesurada inversió, mereixeria una explicació detallada de com s'han emprat els diners. És un deure que un Ajuntament democràtic té amb la seva comunitat, encara que l'obra hagi estat heretada d'una gestió anterior.

Una altra qüestió és l'aportació de l'Ajuntament als diferents actes socials i/o culturals de la vila.

Lògicament s'ha subvencionat una Mostra de Teatre, ja que es tractava de vuit sessions, amb grups de diferents pobles, i de recolzar un espectacle popular, viu i artístic.

Per al concert del "Llibre de Sineira", segons el B.I.M., s'aprovà una despesa màxima fins a 50.000' ptes. Ho trobem lleugerament car. Era un espectacle de qualitat, però opinem que gran majoria de públic no ho va assimilar, principalment degut a l'enrevessat llenguatge de l'Espriu, no per això menys extraordinària. Lamentable la interrupció del recital i la presència d'infants que no sabien dissimular llur avorriment. Posats a demanar, una còpia dels poemes, per a poder-los seguir, s'hauria agraït.

Els Reis, segons el B.I.M., foren subvencionats fins a 75.000' ptes. Pensant que és un acte tradicional i per a la mainada, d'acord. Penso que potser hauria d'ésser una festa a extingir (només es celebra en aquest país), com ho demostra l'opinió dels assistents a la taula rodona del "Butlletí de Nadal", que estàvem d'acord en què la Diada de Nadal suplia perfectament la Festa abussivament materialista de Reis. Podríem seguir el model de França, que després del Nadal (més curt) fan una setmana de Festa per Carnaval (encara que aquest tingui allà poca incidència). Pensem seria més popular i més reparat.

Per a la Festa de la 3.a Edat, 70.000 ptes. Per a la gent gran, tot acte ben

realitzat és positiu. Ara bé, en properes edicions, i pensant que s'ha format una Junta de Pensionistes, potser hi hauria sortides més assequibles i que la Festa es subvencionés per sí mateixa.

Els cèntims invertits a les Escoles Públiques, estan ben gastats, sempre i quan sigui amb coordinació entre el Municipi, Associació de Pares i Professorat.

Podríem parlar del Programa de la F.M., de subvencions que ens passen per alt, d'altres que potser s'haurien de donar, de les deficiències, etc. Ho deixem per a una altra ocasió.

EN BROMA

De Joans, Joseps, Peres i Ases, ja no n'hi ha a totes les cases.

En observar la demografia dels naixements del 1981, he quedat sorprès en veure que dels 29 nois nats, no n'han batejat cap (només de néixer ja ens amenacen amb el diluvi universal), amb els noms bíblics Joan i Pere. Els Josep, per allò de la rectitud i la pureza, encara tenen representants, però dels que ens deixem tallar el cap, o dels que neguen tres vegades l'amistat (en aquest temps, qui és que se'n fia...) res. En canvi surten noms com Ivan (suposo que no hauran vist aquell film de l'Eisenstein "Ivan el Terrible"), o Isaac (no es dirà Abraham el seu pare?), o d'altres més normalets com Oriol o Sergi.

Quant a les noies Déu-n'hi-do: Ester, Cecília, Estel, Sara, Lourdes, Sònia, Alba, Vanesa, Mireia, Eva, Patrícia, Mílvia-Laura, Immaculada Concepció... Ni una Montserraaaaat, ni una Carmeta, ni una Lola, ni una Rosa, ni una Pepeta!! On hem arribat! Sort que ens els vaillets, encara hi ha un parell de Jordiets, que si no... Ah! de Leopoldo, ni un... només faltaria... que aquí som catalans del "Morrufort".

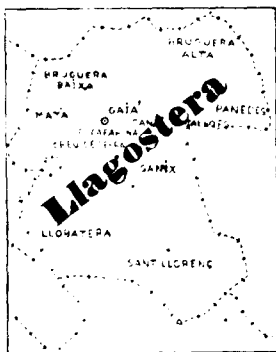
L'única petita satisfacció que hom té és que almenys avantatgem amb nou "mascles" a les dones, que ara amb això del feminisme ho tenim molt futat, i més, amb l'excedència que ens portaven des de la guerra.

En fi, està demostrat que els "padrins" ja no posen el nom al fillol, i que haurem de començar a pensar en un altre adagi, per a les dites populars. Ara que hi penso, tampoc no hi havia cap Ase...

Joan Ventura i Brugulat

23 de FEBRER del 1240

Associació de Veïns "23 de Febrer"

El per què d'aquest Patronímic

El mes de febrer del 1979, l'Associació de Veïns, va editar uns programes convidant a una xerrada-col·loqui sobre "Socorrisme". Al dors dels mateixos hi havia el següent escrit:

"SIGNIFICAT DEL 23 DE FEBRER: La proximitat del 23 de febrer d'enguany i les equívokes raons que s'han donat en relació a la data abans esmentada i la seva funció com a patronímic de l'AA. VV., ens mou a fer públic el significat històric així com simbòlic que té el 23 de febrer de 1240 per a Llagostera.

"Per fer-nos una idea aproximada del que representi aquesta data, cal retornar al regnat de Jaume I, en ple segle XIII. En aquell temps, tot el continent europeu estava organitzat políticament per un sistema que s'ha anomenat feudalisme i que consistia en un pacte (homenatge i investidura) que exigia uns tributs al vasall a canvi de protecció per part del senyor. Però els qui en realitat treballaven eren els servents, que no tenien drets de cap mena i que no podien disposar ni tan sols de la seva vida.

"Així estaven les coses a Llagostera fa més de set segles, però, per motius desconeguts (possiblement per

serveis bèl·lics a la conquesta del regne de València -1238-) a l'any 1240 el rei fa lliurament a tots els veïns de Caldes de Malavella, Llagostera i Santa Ceclina, d'uns privilegis perpetus que molt possiblement suposaren si no la fi, sí almenys la decadència del feudalisme en la zona abans dita.

"Entre els drets que foren atorgats als nostres avantpassats cal remarcar: llibertat d'herència i llibertat de matrimoni / sense impostos /, permís per fer llenya al bosc, per anar a cacera i a pasturar, disminució i supressió de tributs..., etc.

"La importància de la data del "23 de febrer" no és superior a la de qualsevol altre fet històric. Des d'un punt de vista materialista, aquells privilegis, un dia tan importants, avui ja no tenen sentit, però pensem que són perfectament vàlids per fer-nos reflexionar: ens preguntem si no era major, en el segle XIII, el vincle que lligava l'home amb el seu medi ambient; si es té en compte al llagosterenc quan es decideix la sort de la natura a Llagostera; també si podem fer ús dels boscos que diuen que són nostres quan es tracta d'anar a apagar foc. Ja sabem que estem parlant d'uns béns que tenen "amo", però potser ens hauríem de preguntar: on acaba la propietat privada?, que, si no ens equivoquem, també hi ha béns privats sota la protecció pública.

"El fet d'haver escollit aquesta data com a patronímic de la nostra Associació, no ha estat mogut per enyorances ja caduques o reivindicacions ara inútils, sinó senzillament per exigències de la llei que gairebé no ens deixava altra alternativa que la tan socorrida solució del santoral.

"Volem fer resaltar, per últim, solament com a fet anecdòtic, que Carles IV, l'any 1794, va ratificar aquest document amb motiu d'un plet entre l'Ajuntament de Llagostera i Joan Rissech"

La història d'un patrimoni de tots

Els tràmits per formar una AA.VV. es van iniciar el gener del 1978. Hom informà al poble dels nostres objectius, mitjançant circulars passades porta per porta i cartells rotulats a les parets. La trajectòria fins avui està resumida en el núm. 20, mes de gener-82, d'aquest Butlletí. Circumstàncies de l'atzar han fet coincidir el nostre patronímic amb la data del cop d'estat de l'any 1981.

Recentment, en el Butlletí d'Informació Municipal núm. 14, en l'article "Privilegio y Carta Puebla" per Gondí, es tracta, amb caire de descobriment, del document i de plasmar-lo en forma de monolit, làpida, etc. En el B.I.M. núm 15, en l'article "Amics de la Història... endavant!" es diu que el text ja s'ha aconseguit i que es publicarà íntegrament, gràcies a la formació d'aquest grup d'estudiosos.

Quan ja teníem l'esborrador d'aquest comentari fet, ens hem assabentat de què el projecte de la làpida va endavant i que es farà algun acte més sobre l'aniversari. Tot això ens sembla molt bé, però ens dol, que fins avui sembla que ningú s'hagi enterat de què hi ha una entitat local que porta el patronímic de "23 DE FEBRER" des de l'any 1978, i que per algun motiu serà... Ara, degut a la gentilesa d'en Sebastià Gispert (acompanyant carta) i també de l'Esteve Fa, que ens l'han facilitat, publiquem íntegrament el text del privilegi perquè arribi a quants més lectors millor, sense ànims de desvirtuar el quefer dels "Amics de la Història", tot recordant com diu el mateix Gondí, que "entenem la història com un patrimoni de tots".

ASSOCIACIÓ DE VEÏNS

"23 de febrer"

en estos dichos Lugares apremie, como se ha acostumbrado hacer antiguamente a los habitantes en los respectivos distritos de las parroquias vecinas de las vuestras en razón de los pleitos, deudas activas, injurias recibidas, y querellas que tuviereis contra los anunciados habitantes de las parroquias vecinas. Así mismo establecemos y os concedemos perpetuamente en nuestro nombre y en el de nuestros sucesores, que así los hombres de nuestro señorío y como también todos los de cualesquiera monasterios, personas del estado militar y de mas señores que tengan granos de nuestros honores los acarreen conforme los hayan cogido, y prohibimos que cualquiera fuera de Nos tenga la exclusiva de vino en Caldas y Llagostera, y Nos solo la tendremos desde el día de san Juan de Junio hasta el día de san Félix.

Igualmente establecemos perpétuamente en nuestro nombre y el de nuestros sucesores, y os hacemos la gracia a todos vosotros los vecinos de los sobredichos Lugares y a vuestros sucesores, de que nunca tengáis que darnos a Nos ni a nuestros sucesores las herencias ab instantato, ni los bienes de los que fallecieren sin dejar heredero ilegítimo, ni la pena pecuniaria que nos pertenece por los raptos. Y es nuestra voluntad que siempre que alguno de vosotros fuera ejecutado por alguna deuda u obligación, no se le puedan embargar los granos necesarios para todo el año, ni las armas, los vestidos y camas, de suerte que pueden reservadas las dichas cosas. También establecemos perpétuamente, que por todas y cada una de las heredades, de los dichos Lugares nos hayas de dar fe, a Nos y a nuestros sucesores nuestra parte.

Así mismo establecemos perpétuamente y os hacemos donación en nuestro nombre y el de nuestros sucesores a vosotros y a los vuestros del laudemio de todos vuestros honores y fincas y heredades, reservándonos solamente el laudemio de la venta de cualquier de los anunciados honores. Establecemos también y os concedemos perpétuamente en nuestro nombre y el de nuestros sucesores, que nunca de aquí en adelante tengáis la obligación de llevar ni hacer conducir nada en nuestra bodega, y si solo las uvas, y no estéis obligados a ningún otro acarreo, ni hacer en ningún tiempo en lo sucesivo ninguna obra servil en nuestra bodega, ni con el vecino, antes bien quedéis perpétuamente exentos de toda obligación en

esta parte, pero es nuestra voluntad y establecemos perpetuamente, que si se suscitase algún litigio o querella entre cualquiera de vosotros a saber entre el actor pague el las costas y no el reo demandado, y si este último quedare condenado, pague el las costas y no el actor. Así mismo queremos y establecemos perpétuamente, que las demarcaciones y linderos de Caldas y Llagostera, sean y sigan desde el término de San Feliu de Guixols y de Matasavall y la parroquia de Romaná hasta el Valle Canera y Santa Coloma de Farnés, y de la de Tossa de Marcohella hasta Lloret y Blanes, y desde el lugar de Fornells y la parroquia de Villalví hasta el de Tursá, y así todo lo que se comprendre bajo de estos linderos y confrontaciones sea siempre de la Bailía y jurisdicción de Caldas y Llagostera.

Por tanto mandamos a todos nuestros Vegueres, Bailes, Jueces y Justicias y a todos nuestros subditos que al presente son, o en adelante fueren, que no hayan ni permitan que nadie vaya contra ninguna de las sobredichas tasas, antes bien las observen fielmente. Dado en Gerona al día veinte y tres de Febrero de mil doscientos cuarenta. Esta firmado por Don Jaime por la gracia de Dios, rey de Aragón, de Mallorca y de Valencia, conde de Barcelona y de Urgel, y señor de Montpellier. Estuvieron presentes por testigos de lo que va dicho, Jimenez Torras G. de Estanza. Jimenez de Leusa A. Sord y Bernardo de Castellet. Signo de mi G. Amon escribano, quien por mandado del señor Rey y del señor B. obispo de Barcelona, su canceller lo hice escribir en el lugar y día y año aquí arriba expresados. Leído al Rey. Y ahora por parte de José Rourich, Gerardo Comas, Pedro Maimir y consorcios hasta el número de treinta, todos vecinos y hacendados del término y castillo de Llagostera, partido de Gerona en el principado de Cataluña, se me ha suplicado sea servido concederles confirmacion de dicho Privilegio, o como la mi merced fuese. Visto en el mi consejo de la camara con lo informado por la Real Audiencia del referido mi Principado y espuesto por mi Fiscal.

Por resolución o consulta del mismo mi Consejo de once de Mayo de este año, atendiendo a los justos motivos que movió al expresado Rey Don Jaime de Aragon, a la concesion del citado Privilegio, he venido a concederles la confirmación que solicitan EN SOLO LOS PUNTOS QUE SE HAN OBSERVADO Y OBSERVAN, salva siempre la Regalia y derechos de mi corona.

Por tanto en virtud del presente apruebo y confirmo el referido Privilegio en la forma expresada, y quiero y es mi voluntad se guarde y observe en los términos que van referidos. Y en consecuencia encargo al Serenísimo Príncipe Don Fernando mi muy caro y amado hijo, y mando a los Infantes, Prelados, Duques, Marqueses y Condes, Ricos hombres y Priores a las órdenes, Comendadores, Sub Comendadores, Alcaldes de los Castillos y casas fuertes y llanas, a los de mi Consejo, Presidentes, Regentes y Oidores de las mis Cancillerías y Audiencias, Alcaldes, Alguaciles de mi Real Casa y Corte, Cancillerías y Audiencias, y a todos los Corregidores, Asistentes, Gobernadores, Alcaldes mayores y ordinarios, y a otros cualquier mis Jueces y Justicias de las Ciudades, Villas y Lugares de estos mis REeinos y Señoríos y demás personas mis subditos naturales y vasallos, de cualquier estado, grado, calidad y condición que sean, y a cada uno de ellos so incurrir en las penas a mi arbitrio y de mis herederos y sucesores reservadas, que esta mi gracia y merced, concesión y confirmación de los espresados privilegios, hecha a favor de los vecinos y hacendados del término Castillo de Llagostera, y todo lo a esta gracia anexo y perteneciente observen firmemente guarden y cumplan, guardar cumplir y observar hagan en la forma espresada, y no pongan ni consientan poner en ello embarazo ni impedimento alguno, que Yo por la presente suplico con plenitud de mi Real Potestad todos y cualquier defecto omisiones, de cláusulas, no obstante los cuales, quiero y es mi voluntad, que esta mi gracia y merced y todo lo a ella anexo y perteneciente, y lo demás contenido a favor de dichos vecinos y hacendados del término y Castillo de Llagostera, tenga y goce desde ahora en adelante perpétuamente de toda firmeza, valor, fuerza en juicio y fuera de él. Y de este despacho se ha tomar razón en las Contadurías general de valores y distribución de mi Real Hacienda dentro de dos meses contados desde su fecha espresando la de Valores haberse pagado o quedar asegurado el derecho de la media annata con declaración de lo que importare sin cuya formalidad mando sea de ningún valor, y no se admita ni tenga cumplimiento esta merced en los Tribunales dentro y fuera de la Corte. Dada en San Lorenzo el Real a dos de Noviembre de mil setecientos noventa y tres. Yo el Rey. Y D. Pedro Garcia Mayoral, Secretario del Rey nuestro Señor lo hice escribir

por su mandato.— Reguistrado por el Canciller mayor Scondo Marquez.— Derechos veinte y nueve rs. y catorce mrs. vn.— El Conde de la Cufiada.— Don Juan Marino.— D. Joseph Antonio Fita.— SSdo. V.M. se sirve confirmar un privilegio concedido por el Sr. D. Jaime de Aragón de los vecinos y hacendados del término y castillo de Llagostera en los términos que aquí se espresa.— Reales derechos ciento diez y siete rs. Veinte y dos mrs. de vn.— Lugar del Setllo...

Tomóse razón del despacho de S.M. escrito en las cinco fojas con esta en las Contadurias generales de valores y distribución de la Real Hacienda en virtud de decreto de los Señores del Consejo de la Cámara de quince de este presente mes por ser pasados los dos meses en los que se debía haber acudido a tomas la razón que original queda en la de Valores, en donde consta haberse satisfecho el derecho de la media annata por los contenidos vecinos y hecendados del término y castillo de Llagostera dos mil trescientos sesenta y cinco maravedis vellon por la razón que en el se expresa como aparece a pliegos doce de la comisaría de Aragón del año próximo pasado, dejando otorgada escritura obligándose a pagar igual cantidad cada quince años perpétuamente. Madrid diez y siete de Enero de mil setecientos noventa y cuatro. Por ocupación del señor Contador general de la distribución.— Eugenio Csducro.— Por ocupación del señor Contador general de valores.— Don Antonio Galbez Lopez Salzez.— Derechos de oficio treinta reales de vellon.— Derechos treinta reales vn.— D. Felix de Prats y Santos.— Barón de Serralú dueño jurisdiccionario del lugar y término de Canalda, escribano principal de gobierno de la Real Audiencia del principado de Cataluña, y como tal secretario del Real Acuerdo de ella que reside en la ciudad de Barcelona etc. CERTIFICO: Que habiéndose visto en el Real Acuerdo la presente original Real Cédula de S.M. que confirma el Privilegio concedido por el señor Rey Don Jaime de Aragón a los vecinos y hacendados de la Baronía, término y castillo de Llagostera se acordó: Que se guarde, cumpla y ejecute lo que S.M. manda: Que se registre en el libro que la corresponde, y devuelva original a la parte. Y para que conste a pedimento de Jaime Fontanet, procurador de varios individuos de dicha Baronía y término de Llagostera, y del orden del Real Acuerdo doy la presente firmada de mi mano. En Barcelona a veinte y ocho de Febrero de mil setecientos

Jaume I, en una taula del segle XV, la qual figurà en el Consistori de València.

noventa y cuatro. El Barón de Serralú.— Registrada en el Diversorio VI de la Real Audiencia en el fóleo XXXIX.

* * *

Signo de mi Don Francisco Puig y Dorca por autoridad Real, notario público, colegiado de la ciudad de Gerona, que a este ejemplar soy testigo.— Signo de mi Manuel Lagrifa notario público colegiado de dicha ciudad de Gerona al precedente ejemplar contestigo.— Signo de mi el Doctor Mariano Camps, notario Real y público colegiado de Gerona, que el antecedente ejemplar sacado de su original y con aquel fielmente comprobado es por dichos mis connotarios testificado, escribi en estas ocho fojas, la primera del Real sello primero, y las demás de forma común, y a los treinta de Marzo de mil ochocientos y uno.

Lo signé y cerré en testimonio de verdad.— Signo de mi Francisco Calsa, notario Real y público de la villa de Cassá de la Selva y público de la espresada villa de Cassá de la Selva a este ejemplar contestigo.—

Signo de mi Juan Terrer y Huerta, notario Real y público en la villa de Cassá de la Selva, obispado de Gerona, domiciliado, quien el presente ejemplar sacado del ejemplar auténtico, y con aquel fielmente comprobado, y por los dichos connotarios testificado escriben esta siete fojas de papel, la presente comprendida, siendo la primera del Real sello primero, y las demás de forma común, y requerido a los quince de Marzo de mil ochocientos y siete, lo signé y cerré en testimonio de verdad.—

* * *

NOTES HISTÓRIQUES

Per tal de situar en el temps el Document del citat Privilegi, reproduïm un fragment de la Història de Llagostera que escriví Botet i Sisó en el Volum de Girona a la "Geografia General de Catalunya":

"Se la anomena Locustaria, en la compra que féu lo 2 d'Agost de l'any 922, per 500 sous, la comtesa viuda D.ª Garsendis, a Em, filla de Sesegudus de la meytat de la vall de Llagostera amb totes les viles y vilars, (...)."

"Des del S. X possehia bens en son terme lo monestir de St. Feliu de Guíxols. Se la designa en 933 amb lo nom de Llagostera (...)."

"en 1187 y 1197 la possehia lo rey, qui la anomena Locustaria. Am ei mateix nom la denomina Jaume I, en 1240, en un important privilegi concedint a sos moradors, a més d'altres franqueses, lo dret de caçar, fer llenya, péixer sos remats y engrexar sos porchs amb les aglans, en los boschs del terme; y també lo rey Alfons II, qui en 1288 va vendre a carta de gràcia per 32,480 sous, lo castell de Llagostera a Dalmau, vescomte de Rocaberti. (...) L'any 1323 lo rei Jaume II lo donà en franch alou, amb plena jurisdicció civil y criminal y lo mer y mixt imperi, a Oth de Montcada, donació confirmada per son fill Antòs III y el rey Pere III que la erigeix en Baronia el 1375 amb altres tèrmens vehins a favor de Gastó de Montcada que ja la possehia el 1359 quan tenia 104 fochs."

En aquesta resumida història veiem com el Privilegi fou concedit en temps en que la Vall de Llagostera era propietat del Rei. Quan començà a pertànyer a diferents Senyors, la concessió va perdre efectivitat ja que, en certa manera, aquestes terres deixaven de ser propietat de la Corona per passar a mans privades.

Això segueix així fins a finals del S. XVIII i principis del XIX (regnat de Carles IV) quan s'inicia una activitat juridico-administrativa adreçada a escurçar el règim senyorial i a restituir al reialenc les poblacions, béns, rendes i funcions públiques alienades per la monarquia.

Veiem doncs, com és precisament durant aquest regnat de Carles IV quan torna a tenir vigència el Real Privilegi, ja que la còpia que hem reproduït la trobem en la confirmació que d'ell fa aquest rei l'any 1794.

En el nostre afany de conèixer els motius pels quals fou concedit al poble de Llagostera el dit Privilegi, per tal de poder confirmar el que diu J. Arbusé en el núm. 21 del Lacustaria, on atribueix la concessió a la possible participació del poble a importants conquestes del Rei, cercàvem informació en les Cròniques de Jaume I. D'elles es dedueix, segons notes de F. Soldevila, que durant l'any 1240 (any del Privilegi) el rei residí a València, terra que anava conquerint. Possiblement, en aquesta lluita hi participaren principalment homes de Lleida i de La Seu d'Urgell (d'aquí la semblança dels parlars), mentre que fou gent de l'Empordà qui ajudà a la Conquesta de Mallorca.

La població de Llagostera podria haver intervingut en aquesta última degut a la proximitat de les comarques (Empordà-Gironès).

De totes maneres, tot són suposicions i es necessitaria un estudi profund i amb base tècnica per trobar proves que confirmessin aquesta hipòtesi.

Collectiu de Redacció

BIBLIOGRAFIA:

- CARRERAS CANDI, "Geografia General de Catalunya"
Volum Girona de Botet i Sisó.
- JAUME I, "Crònica o Llibre dels feits". Pròleg i notes F. Soldevila.

El Escribano de Cámara infrascrito.—
Certifico: que en méritos del pleito pendiente en esta Audiencia Territorial y Sala primera entre partes del Ayuntamiento de Llagostera, de una, contra D. Pedro y D. Juan Rissech, actuario D. Juan Capdevila, se lee lo que sigue:

SENTENCIA

"En el pleito y causa civil que ante Nos ha pendido y pende sobre derecho, entre otras cosas, de leñas, recojer hojarascas y bellotas, pacer cerdos y madera de los montes, entre partes de los procuradores D. Joaquín Borrás en representación del Ayuntamiento Constitucional de la villa de Llagostera, y D. Jaime Puigguiriquer en la de los padre e hijo D. Pedro y D. Juna Rissech en virtud de apelación interpuesta por los segundos del auto proferido por el Juez de 1.ª Instancia del Partido de La Bisbal a los diez y ocho de Abril próximo pasado, por el que sin dar lugar por ahora a la expedición de los edictos que solicita el apoderado de dicho Ayuntamiento, se ampara, mantiene y en cuanto menester sea reintegra a los vecinos de dicha villa de Llagostera en el goce y posesión real, corporal y civil o seocuasi del derecho concedido en el Real Privilegio dado por D. Jaime de Aragón, esto es, de romper y cazar en los montes, cortar en ellos madera, coger leña, matas y bellotas y cebar en ellos los cerdos; previniendose a los padre e hijo D. Pedro y D. Juan Rissech Propietarios de dicha villa se abstengan en lo sucesivo por si e interpuestas personas de molestar de modo alguno a los citados vecinos de la misma en el indicado goce y posesión, bajo la multa de veinte y cinco ducados de irremisible exacción con aplicación ordinaria y con condena de costas.— Vistos etc.— FALLAMOS: Que debemos confirmar y confirmamos el auto apelado en cuanto por el se ampare al Ayuntamiento Constitucional de Llagostera y sus vecinos en la posesión y uso de romper y cazar en el territorio los montes del término de dicha villa, cortar en el madera, coger leña, matas, bellotas, cebar con esta los cerdos y conducirlos a la montaña de Tursa de Calles y de Olivés, sin perjuicio del derecho de las partes en el plenario de posesión y propiedad y del que legalmente hubiesen podido adquirir tanto los padre e hijo Don Pedro y Don Juan Rissech como otros particulares en ciertos y determinados terrenos; y comuniquense los autos a las partes por el término de

nueve dias a los efectos prevenidos en el articulo 69 del Reglamento Provisional para la sustanciación del segundo auto apelado de diez de Mayo procsimo pasado. Y por esta nuestra Sentencia de Vista, así lo pronunciamos y mandamos D. Ramón Ramirez Lombart.— D. Joaquín Mir.— D. José Maria Gallardo y Gelis.— Barcelona veinte y tres de Setiembre de mil ochocientos cuarenta y dos. Esta sentencia fué leida y publicada en la Audiencia del dia de hoy por el Señor Ministro Semanero de que certifico.— P.D. José Pich.— José Ramón Pasqués Habilitado". Ha satisfecho D. José Mons de Llagostera veinte reales por esta copia.

GERONA
ESTABLECIMIENTO TIPOGRAFICO
DE PACIANO TORRES
 Constitución, 12 Ciudadanos, 2
 1879

COM VINGUÉ A LES MEVES MANS UN LLIBRET

Dintre l'any 1917 un home ja d'edat, amic que encara enyoro, em confià un llibret imprès a l'establiment tipogràfic de Paciano Torres de Girona, Constitució 12 i Ciutadans 20, Any 1879; amb el seu permís vaig treure'n tres còpies; la tipadora amb què vaig fer el treball era una màquina d'escriure sense cinta, amb també, marca Yost. Tot el llibret parlava d'un "Transunto auténtico de una Real Cédula de S.M. Católica (Que Dios Guarde), Confirmatoria de un Real Privilegio por el Rey Don Jaime de Aragón concedido a los vecinos de Caldas de Malavella, de Llagostera y Santa Ceclina". (El Rei Jaume d'Aragó expedí el document el dia 23 de febrer del 1240).

Les còpies, jo puc dir i vosaltres ben creure que no hi hagué estisorades ni espurgades, són còpies fidels, com les parí l'impressor dintre el llibret.

En aquell temps vaig parlar d'ell amb joves i homes amics. El comentàrem. Les sentades que teníem, primer foren d'entusiasme, però més endavant fugí una bona part d'interès i tot parlant, parlant, la cosa i nosaltres ens dormírem.

Les fulles quedaren endreçades, però ja mai ensotarrades. Puc dir en veritat que no fa tres anys que vaig donar dos còpies.

I per últim diré que no fa molts dies vaig donar-ne a un jove una fotocòpia; aquest noi junt amb d'altres formen un grup d'estudiosos i progressistes amb un sà esperit de renovació. El seu lema és veritat, instrucció i cultura per a la nostra vila.

Per en Tià

La Plaça del Castell, en una bonica fotografia dels anys vint.

LA LLARGA OMBRA DEL 23 DE FEBRER

L'atzar i els capricis de la història feren la jugada de desvirtuar el nom de l'AA.VV., hissant-lo pels segles a commemorar la data d'una de les més recents gestes golpistes d'aquest país. Des del 23 de febrer del 1981, la denominació de l'editora del Butlletí pot dreçar a més d'un profà en la història de Llagostera a interpretacions errònies.

La llarga ombra a la que ens referim en l'encapçalament de l'escrit no és la del 23 de febrer del 1240 que ha donat nom a l'AA.VV., sinó la d'aquella anomenada "nit dels transistors" que ens mantingué sense alè al llarg de varies hores.

Els poders fàctics, tolerants a contracor dels canvis viscuts d'ençà la mort de Franco, aturaren aquella nit la consolidació de la democràcia que Calvo Sotelo havia, pocs dies abans, considerat acomplerta. El cop d'estat, si bé no es consumà, no fou tan fallit com es pretén. El Rei, i el respecte que per la seva figura es professa en un majoritari sector de l'exèrcit, va deturar una involució radical. Malgrat tot, no s'ha evitat el retrocés progressiu que dia a dia es fa més palpable. La LOAPA, o el "com fer marxa enrera en la qüestió autonòmica"; la repressió i control exhaustiu de la informació en els grans medis de comunicació; les condemnes a periodistes (Vinader, Cid Cañaverall...); la persecució als cada dia més forts sectors nacionalistes radicals (les confoses proves del cas Bultó); l'ocupació creixent d'Euskadi per forces militars; la por a enfrontar-se fermament al judici dels implicats en el 23 de febrer; l'escassa voluntat de des-tapar la trama civil del cop; etc. Tot això compon la llarga ombra del 23 de febrer que enfosqueix aquest país, tot això constitueix la nostra "democràcia vigilada".

El llarg camí cap a la democràcia, l'hern fet i l'estem fent amb el constant temor del sempre possible cop d'estat. Les conviccions democràtiques d'un important sector de les Forces Armades són, en tot cas, dubtoses. No en va, l'exèrcit fou la columna vertebral del règim anterior. I junt amb sectors de l'oligarquia econòmica, o de l'alta cúria eclesiàstica i fins i tot d'interessos estrangers, constitueixen en

aquest país un poder molt més fort que el que emana de les urnes.

El llop del colpisme udola constantment, és conscient de què a cada udol segueix una contenció i un retrocés. Únicament ens demostra la seva força quan el bram perd la capacitat d'impressionar, aleshores és el moment de recordar que es troba pel damunt de la voluntat popular.

Aquest és el lastre de la reforma, l'error de no haver aprofundit en la

demolició de l'armadura no democràtica quan la corrent era favorable, quan els vents del canvi bufaven atramuntats.

Amb tot, cal ésser optimistes, cal estar convençuts de no tenir altre camí que el d'avançar pujada amunt, o en tot cas el de clavar els peus a terra per tal de no retrocedir ni un pam. El pessimisme i desencís sempre han afavorit la dreta.

Col·lectiu de Redacció

PARLANT SOBRE LA NATURA

En rellegir el document sobre els privilegis atorgats pel rei Jaume I, que hom torna a pensar amb el vincle entre l'home i el medi ambient: el llagosterenc decideix la sort de la natura, i en últim terme, la seva pròpia sort.

Bé, és cert, i no cal oblidar-nos-en, que es tracta d'èpoques ben diferents. Tots coneixem la rígida estructura del feudalisme.

Avui, la problemàtica del bosc és, en gran mesura, totalment diferent a la que es podia plantejar en aquella època. Gairebé tot allò que no és el jardí de casa, està deixat; no es tracta només del bosc, sinó també de les muntanyes, les rieres, els prats, els marges, les pinedes, les fonts, les rouredes... A vegades, un està temptat de començar a parlar de degradació irreversible.

El problema plantejat per la contaminació, depèn de moltes variables. La seva resolució és complexa i es dibuixa a diferents nivells simultanis: nacional, regional, comarcal i local. Les mateixes polítiques d'ordenació del territori haurien d'ésser preses com un element important actualment, en la protecció del medi ambient. Aquest, com altres punts que a cops ens semblen llunyans, no ho són tant. Nosaltres mateixos hem vist desaparèixer animals del bosc, en part degut al gran nombre de caçadors, o bé perquè no tenim cura de vetllar per la supervivència de les bèsties, però també per l'increment de zones urbanitzades en lloc on no deuriem... També hem vist com han anat passant a l'oblit indrets com la font d'en Roure, de Panedes, d'en Dalmau, de la Taverna, potser perquè ja no són dels nostres temps les típiques berenades familiars (?). Però cal recordar l'estat en què es troben aquestes fonts, quasi abandonades. Els nens no juguen en llocs embardissats; ara els millors llocs són els pilons de ciment i totxanes de les rodalies de la vila. En contraposició a la manca de repoblació, trobem la plantació d'eucaliptus (arbres impropis per al terreny, però productius per al propietari). S'han fet tales sense control i les flames han devorat el verd. Els mateixos incendis, es privarien en gran mesura, si els boscos estiguessin cuidats; tanmateix, moltes vegades no està a l'abast dels propietaris el netejar-los. No és rentable.

Una solució estaria en la municipalització d'aquests indrets, dels quals tots necessitem (un passeig,...). Això faria que fós l'administració que tingués cura dels mateixos. El nostre crit és el de normalitzem! Preocupem-nos del medi ambient, exigim-nos de ser curosos i exigim als qui han de vetllar pel municipi, que guardin aquest nostre tresor, ja no tant lluent, com la mateixa aigua bruta de les rieres, no utilitzable per regar.

Recordem ara, com començàvem aquest escrit parlant d'un document de la baixa Edat Mitjana:

"...os hacemos la gracia y concedemos perpetuamente, que podáis romper y cazar en los montes, cortar en ellos madera, coger leña, matas y bellotas, cebar en estas los cerdos y conducirlos a la montaña de Turna (Toma), de Caldes y de Olivés (Solius)."

Potser ha estat la ingenuïtat, veure en aquestes paraules el permís de dirigir-nos cap al bosc com aquell qui surt al pati de casa. Però no per això, deixem de ser conscients de la necessitat d'unes normes que regulin l'ús (i l'abast) del que ens dona la natura. Voldríem que les nostres rodalies fossin de profit col·lectiu. Respectem la natura, perquè no fent-ho, ens perjudiquem a nosaltres mateixos.

Col·lectiu de Redacció

FINQUES GALOBARDES

Plaça Catalunya, 5 - Tel. 83.00.47

LLAGOSTERA

ADMINISTRACIÓ DE FINQUES

VENDA DE VIVENDES DE PROTECCIÓ OFICIAL

C/. Constància, 4 - Llagostera

Veniu a informar-vos, US INTERESSA!

ANTIGUITATS "LACUS - ART"

LLAGOSTERA

Passeig Romeu, 2 - Telèfon 83 01 41

COMERCIAL 25

PLÀSTICS PER A LA CONSTRUCCIÓ

C/. Nou, 26 - Telèfon 83 02 16 (provisional)

LLAGOSTERA (Girona)

SPORTS

JAPIC

A TOT ESPANYA

Servei de Recaderia de

Llagostera a Girona, a Barcelona

Carrer Girona, 16 i 20

Telèfon 83 01 83

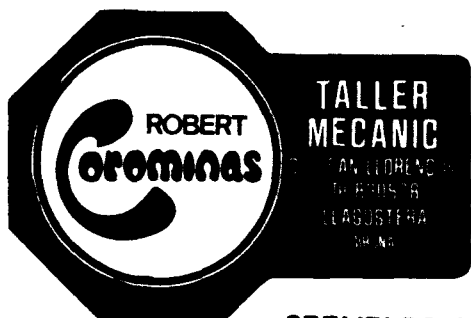
LLAGOSTERA

SMART

M.ª Carmen Pallarés

Angel Guimerà, 26 - Tel. 83.00.42

LLAGOSTERA

SERVEI DE GRUA
PLANXA i PINTURA

Construcciones JOSE Ramirez

Urbanización «Cal Curt»

Teléfono 83 02 26

LLAGOSTERA

PORTAVEU DELS LECTORS

UN APLAUDIMENT PER AL MAGNÍFIC AJUNTAMENT DE GIRONA

En els últims anys, en les meves espaiades però regulars visites al Cementiri Municipal de Girona, en contemplar la tomba comunitària de les víctimes de la repressió desencadenada en acabar la nostra Guerra Civil, em sumia en una profunda tristesa; i no vull reflexar aquí els sentiments que m'invadien pel fet de què s'hagués perpetrat tal irracional matança, sinó simplement per l'abandó i la descara total en què es trobava aquell indret.

Un tall de terra erm, de forma rectangular, situat a la part alta del Cementiri, sense uns límits concrets ni indicacions de cap mena. Alguns familiars i amics que de tant en tant hi portaven flors, havien de posar els rams on millor els semblava, però sempre a sobre herbes o matolls. La deixadesa era tal que quasi és segur que la tètrica ploma de E. Allan Poe ho hauria batejat amb el nom de "El rectangle maleït".

El cas és que, segons sembla, ningú s'interessava per això. Uns no s'atrevien a reclamar res, altres perquè sabien que en va serien llurs protestes; i alguns altres perquè desitjaven relegar aquella trista fosa a l'oblit i, a ser possible, esborrar la seva existència, tant en el sentit físic com en el mental. També és possible que existissin alguns que pensessin era millor no remoure res ja que, a pesar d'estar morts i sota sepultura, encara podien ser perillosos.

Però l'actual Ajuntament de Girona va decidir, prestament, posar fi a aquella ignomínia; i davant la impossibilitat de procedir a una exhumació i identificació de les restes, va prendre l'acord de construir una tanca de formigó i mamposteria de reduïda alçada que voltés tot l'espai, amb entrada per un extrem, i en l'altre posar un senzill però emotiu monolit, en memòria de tots els allà caiguts; un passadís central i un acurat jardí cobreix la resta de la superfície. En la part inferior del mur que envolta el rectangle multi-tomba, hi ha unes petites làpides amb el nom

de cada un dels que jauen allà.

El Consistori de Girona va fer públic, mitjançant els diferents medis de difusió d'àmbit provincial, l'acord pres per ell mateix, amb el fi de què els interessats aportessin les dades corresponents per poder efectuar la gravació de les làpides.

En l'última visita que vaig fer-hi, vaig experimentar una dolorosa sorpresa. Dels cinc cents i escaig que, sembla ser, van ser afusellats i enterrats en el lloc, no vaig poder comptabilitzar un número de làpides superior a 150. (Tinc notícies de què recentment se n'hi han posat de noves). Les causes de tal desatenció poden ser diverses: que els parents més pròxims hagin desaparegut, que l'acord pres per l'Ajuntament no hagi arribat a llur coneixement, i potser l'oblit, en altres casos.

Llagostera, que va ser una població on la ràtzia repressiva es va manifestar amb extrema virulència, té sota els avui ben cuidats jardins, les restes d'alguns que foren veïns seus. Doncs bé, només vaig poder trobar la làpida que memoritza un d'ells. En la dita placa figurava aquesta laconica inscripció: "JAUME PRIM GOTARRA" - 12-5-1939 -

No crec que voler oblidar els fets desagradables —per altra part una costum molt corrent entre els espanyols— ens ajudi a corregir els nostres defectes.

Ben al contrari, fets com l'ornamentació fúnebre realitzada per l'Ajuntament de Girona, són testimonis perennes que ens conviden a recordar. Penso que recordar sense odi i sense rencor, però sí amb humanisme, pot ser una antídota perquè entre les generacions que, lògicament han de succeir-los, no es repeteixi una tragèdia similar.

Estic convençut de què hauríem de pensar, detingudament, en el que ja va dir, en temps remots, aquell cabdill romà: "Els espanyols prefereixen la guerra al descans, i quan no troben enemics fora, els busquen dins."

X. Ventura
Gener 1982

BON DIA LLAGOSTERA

Sí, evidentment a Espanya som "quixots" en tots els aspectes. Diuen que Espanya és diferent i crec que sí, ens preocupem dels altres, en aquest cas de Polònia, i no ens preocupem de nosaltres mateixos, de la mateixa Espanya i els seus problemes, que en tenim i grossos.

Veiem si no, estem al frec dels 2.000.000 d'aturats, això amb dades comprovades per part del mateix Estat i que de segur ja les superem amb escreix si comptem els que cobren i els que no.

I crec que hem d'ésser "solidaris, solidaris" en tot, no solament amb Polònia, sinó amb Nicaragua, el Salvador i totes les Nacions i Pobles oprimits sigui quina sigui la seva opressió i fins i tot amb la mateixa Espanya on tenim Polònies i Nicaragües i Salvadors, al Llobregat, al Vallès, a cada Ciutat, a cada Poble, al nord, al sud, a l'est i a l'oest.

Ens ve el senyor Reagan amb el seu "festival" de "fira de Poble" i ens endossa per mitjà de la "caixa tonta" el dit "festival" QUE POLÒNIA SIGUI POLÒNIA i nosaltres o el nostre Govern com a bons "sucursalistes" apa, endavant amb el "rollo". Sí, van parlar molts personatges, fins i tot un ministre turc, demanant les llibertats per a Polònia... no fa riure tot això... no són bromes de mal gust?

Perquè el senyor Reagan, a més de què no ens va fer esment de cap "dictadura" de les que ells potencien amb crèdits i armament, tampoc ens va fer cap tipus de menció dels "controladors i llur sindicat" o és que els tan cacarejats "DRETS HUMANS" només són per a una part del MÓN?

Crec que és lamentable el que està passant a Polònia, però és igual de lamentable aquí, allà i on sigui, que tant fills de mare són els polacs com els salvadorens, els de l'Índia o els de Sudàfrica... o no.

Tampoc hi podia mancar el nostre President amb la seva cara de "m'han fotut i no m'han pagat", perlo del nostre President perquè parlo en plural... que no ho és pas pel meu "vot", pel meu no ho seria.

Per això a l'encapçalament dic que som "quixots" els espanyols i que Espanya és diferent, i ho és perquè "tenint la casa molt bruta" volem netejar la dels altres.

En fi que no tenim cura, ens van "parir així" i crec que de no buscar solucions i ràpides "així morirem".

Les solucions del MÓN no les podem buscar ni per part dels "rusos ni dels nordamericans" ..en tot cas aquests ens poden destruir... les solucions les tenim nosaltres mateixos, ni Reegans, ni Breznev, ni monis que s'hi assemblin. Un bon Govern a cada Nació vingui d'on vingui, "de dretes, d'esquerres" però un bon Govern, en el cas d'Espanya, que per sobre de totes les coses es sentia "espanyola" i que no vagi a defensar els interessos d'uns pocs sinó els de tota la "comunitat Espanyola".

Estem veient als Ajuntaments, a la Generalitat, a la resta de Comunitats Autònomes i fins i tot al Govern Central el que passa: la defensa aferrissada d'uns interessos molt concrets, molt específics i res més, o poca cosa més.

Bé que no ens vinguin amb més "Festivals de fira de Poble" i que no ens facin combregar amb "rodes de molí" que no som tan nens. No podem tenir molta cultura perquè no ens han deixat tenir-la, però tampoc som tan "rucs".

Cantaclar

UN PREC: "SALVEM EL SURO DEL PUIG"

Seria una pena i una llàstima, a part d'una manca de responsabilitat imperdonable, que això succeís ja que, aquest suro, forma part de les coses típiques de la nostra població des d'una bona pila d'anys enrera, o sigui, no seré exagerat al dir que, del que té vida —s'entén— deu ésser el més vell de la vila. Cal tinguem present que un edifici es pot reconstruir, fins i tot en un altre lloc, però una planta no és possible reconstruir-la. Solament el pas dels anys obra el miracle de fer-ne una de grossa com aquesta.

El terreny on es troba plantat no és encara del poble, però està destinat a ser-ho. Penso no seria molt demanar que els actuals propietaris deixessin, potser per mitjà i a compte de l'Ajuntament, donar-li un cop d'ull per un tècnic especialitzat en la matèria, a fi de què doni un fiable diagnòstic, per tal de poder tractar-lo adequadament i així posar remei al mal estat en què es troba actualment; això comptant no tinguí cap malaltia important i estiguem a temps de guarir-lo.

En intentar escriure, abans de les festes de Nadal, unes modestes i senzilles quartetes a "l'Avi del Puig" —publicades ja en aquest Butlletí— vaig fixar-me, més que mai, en el gros

arbre que tots coneixem per "EL SURO DEL PUIG". Com també tinc l'oportunitat de veure'l, en passar arran seu un parell de vegades al dia, em sembla no iré molt errat en pronosticar que si prompte no es fa res per salvar-lo, aviat se'ns anirà a l'altre "barri".

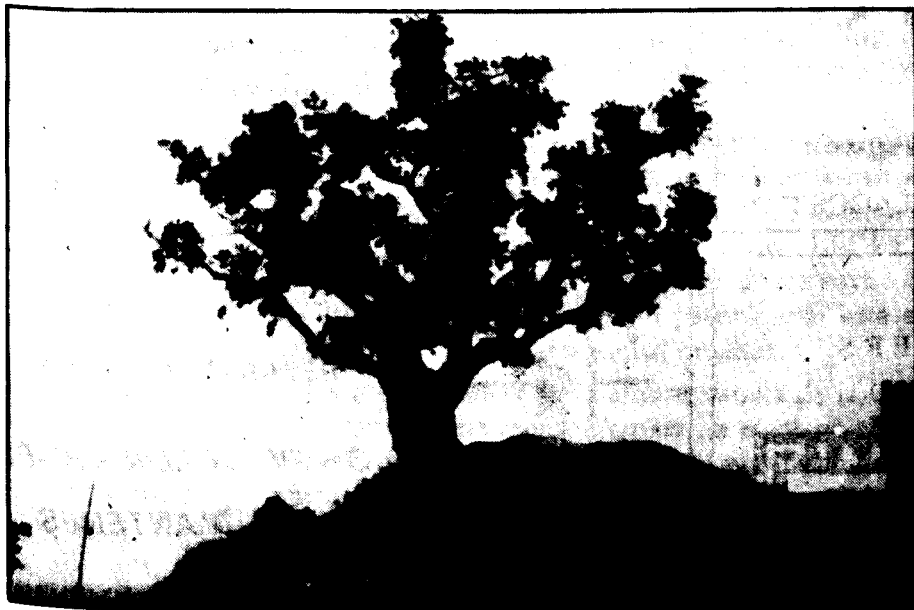
Si no s'hi pot fer gran cosa, em permeto suggerir que, almenys, s'hi pugui fer una petita tanca al voltant seu, formant un banc amb espatller. Podria servir se seient a les mares quan esperen que llurs fills entrin o surtin de col·legi. El dins omplir-lo de terra bona, barrejada amb un adob adequat. Com és natural, s'ha de poder regar i adobar sempre que sigui necessari. El pobret, entre formigues i en estar sobre un petit munt de gresa, amb totes les arrels al descobert, és lògic que no tinguí forces per a tirar endavant.

Ara proposaré una altra idea fàcil de realitzar. Si no es fa abans, no seria encertat enllestir aquesta feina la DIADA DE L'ARBRE, D'ENGUANY, mitjançant els nens i nenes de les escoles de la vila, portant-hi cada un una galleda de bona terra, prèviament preparada i adobada? Ho deixo tot a la consideració dels que hagin de prendre les oportunes decisions sobre el particular, esperant no hi haurà inconvenient en fer-ho, ni es posarà cap mena d'entrebanc perquè això no es pugui portar a terme.

Recordo que al pla de Sant Llorenç, fa molt temps, hi havia l'anomenat "Suro o Roure del Cabo". Jo no tinc present haver-lo vist mai, però sentia dir al meu pare que era bastant gros. Un mal dia el van tallar. Crec que tant o més greu és no fer quelcom perquè aquest visqui, com permetre que el tallin. Quan no el tindrem, segur que tot seran exclamacions: que sembla mentida... que tan fàcil com era salvar-lo... que algú li devia convenir treure'l... que jo hauria fet... que si patatim... que si patatam... Res. Paraules i prou. Són fets, el que agrada veure...

Llorenç Ventura i Sabarí

—Preparant ja una galleda,
un diumenge de febrer - 82

El "Suro del Puig" un dels darrers gegants d'aquesta espècie forestal que hauriem de cuidar més.

Srs. del Col·lectiu de Redacció:

Fem referència al comentari que apareix a la plana 20 del Butlletí de Llagostera corresponent al mes de gener del 1982.

Voldríem dir-vos que estem d'acord amb el vostre pensar quan dieu que una de les funcions dels mestres d'aquest país és la de treballar per la normalització del català des de l'escola. Això és el que estem fent fa uns quants anys, fórem dels primers de la província de Girona-, i hi afegim per justificar-ho que aquesta bona disposició va quedar reflectida en l'acta del Claustre de Professors que, en sessió extraordinària, es va reunir el 5 de març del 79 per tal d'estudiar la conveniència de fer l'ensenyament en català, i es va acordar sol·licitar a la comissió mixta Ministeri d'Educació i Ciència / Generalitat, poder impartir així l'ensenyament. S'està portant a

terme aquest pla, i, encara que la petició afecta a totes les àrees i nivells això no s'aplica d'una manera radical perquè la situació lingüística real dels alumnes exigeix fer-ho progressivament. Per tant, després d'haver començat per preescolar serà necessari que passi un temps abans de poder fer-ho a la totalitat dels nivells d'EGB en totes les seves àrees. Tot just estem a segon. Els altres nivells, en general, estan al voltant del 75 per 100 de catalanització.

Els Professors estem convençuts de què sols arribarem a la total normalització de la nostra llengua quan des de dins i fora de l'escola es prengui consciència de què el català és la llengua pròpia de Catalunya. I això, malauradament avui no és així per tota una sèrie de raons: socials (comportament lingüístic de la població catalana, acceptant el català com

a ús normal dels catalans, respectant, però, la igualtat dels drets lingüístics dels castellano-parlants... etc.) econòmiques (manca de mitjans i materials que els mestres voldríem a l'abast: llibres, contes, pel·lícules, discs, fitxes... etc.), i polítiques (legislació de Centres, trasllats de mestres, T.V.,... etc.).

Sense afany d'encetar polèmica volem recordar-vos a tots que respecte a l'ensenyament creiem que, - si no fós pels condicionaments que us acabem d'apuntar-, la cosa més normal seria que totes les escoles catalanes ensenyessin en català les diverses matèries, menys, és clar, les classes de castellà, perquè en acabar l'escolaritat és necessari saber bé ambdues llengües.

Ben atentament, en nom del Col·legi Públic Lacustària

Joan Dabau Alcaire
Director

Mobles i Fusteria

Royba

J. Bagudanch - J. Rodriguez

C/. Barcelona, 5 **LLAGOSTERA**

COMERCIAL

LLAGOSTERA

Articles Puericultura

Joguines últims models

Bicicletes, accessoris i reparacions

C/. Comte Guifré, 8 **LLAGOSTERA**

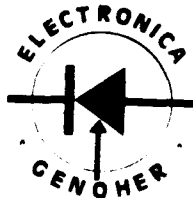

TALLERS

Juan Puig

SERVEI DE GRÚA

Ctra. de Tossa, 13 **LLAGOSTERA**
Telèfon 830-389 (Girona)

ELECTRONICA

GENOHER

REPARACIÓ I VENDA

RADIO - TV - COLOR - HI-FI

MONTATGE D'ANTENES

C/. Barcelona, 7 **LLAGOSTERA**
Telèfon 83.04.30 (Girona)

Mestre FELIP SALADAS

Mossèn LLORENÇ COSTA

DOS FERMS PUNTALS DEL NOSTRE POBLE
—CRIDA PER UN MERESCU T HOMENATGE—

Amb el mestre Saladas, hi van anar molts dels actuals prohoms de la vila.

En el meu modest escrit al Programa de la Festa Major de l'any passat —1981—, recordava un gran mestre: el malaguanyat senyor FELIP SALADAS. També creient no anar errat, hi deia que bastants de nosaltres a ell devem molta part del que avui som i d'això se n'hauria de parlar un dia, però no amb paraules sinó amb PEDRA, per reconèixer i perpetuar el seu bon treball aquí. Al mateix temps invitava a meditar sobre el particular.

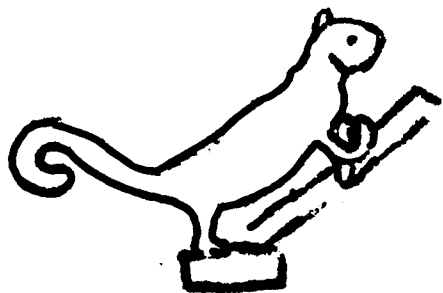
Doncs bé, aquest enlairat propòsit ha donat el seu fruit. Una colla ha cregut arribat el moment de posar fil a l'agulla. Per tant es prega, a tots els que vam tenir la sort de rebre els seus ensenyaments, acudeixin el proper dia 12 DE MARÇ, A LES 10 DE LA NIT, AL SALÓ D'ACTES DE L'AJUNTAMENT, per tal de donar suggerències o buscar idees a la fi de poder portar a cap un digne i merescut pòstum HOMENATGE, a l'esmentat mestre, per part dels seus ex-alumnes.

A la vegada, i potser conjuntament, es té pensat HOMENATJAR, ara que encara s'hi és a temps, a altre senyor que va contribuir, d'una manera decisiva, a la nostra formació en diferent vessant. Es tracta ni més ni menys que del recordat mossèn LLORENÇ COSTA, rector que fou de la parròquia durant una pila d'anys i que actualment viu a Girona. Tothom qui vulgui participar-hi està convidat al mateix LLOC, DIA i HORA, amb igual finalitat.

De moment es compta amb el suport de la Conselleria de Cultura del nostre Ajuntament. S'espera no mancarà el recolzament i col·laboració de ningú, ja que si l'un en el terreny cultural i l'altre en l'espiritual i l'esbarjo, van esmerçar amb nosaltres, una bona part de llur temps, no serà molt gran esforç dedicar una petita estona del nostre, en aquesta prevista tasca que ens ha d'honorar tots. Premeteume que sincerament ho cregui així un ex-alumne.

Llorenç Ventura i Sabarí
—Diumenge de Febrer - 82

PETITES OBRES D'ART

Jordi Cassas Garriga

1. — Un mosaic blanc i negre
en el que hi corre la reina.

El seu pare, un cavall i soldats
fan la guerra. ¿Què és?

Jordi Displàs i Barrera

2. — Se sembla al cotó, però no ho és,
viu al cel i tapa al sol, però no ho és,
viu al cel i tapa al sol quan plou.
¿Què és?

Enrique Labarta del Castillo

3. — Sempre divertint-se
de matí dormint
i de nit sortint.

Jesús Planella i Morató

4. — Quin és l'animal
tan eixerit que
viu sota terra,
no té ulls i menja
sense dificultat?

Mònica Ortiz i Oviedo

5. — Una cosa que quan no plou
no surt, però que quan plou surt.
¿Què és?

Manolita Gómez Calvo

6. — Una cosa que quan més n'hi ha
menys es veu.

Marc Labarta

7. — Cada dia creixo,
a molts llocs hi sóc,
si no surt el sol no surto,
i moltes persones s'espanten.
Qui sóc?

Sandra Carrasco i Prim

8. — És un peix i també
una eina. ¿Què és?

Ester Sala i Ferrer

9. — Fa molt de fum
i no és la xemeneia,
tot seguit fa de transport.
El segueix una currua
que amb rodes se'n va.

Raquel Butiñach

Els nens de 4.º art. d'E.G.B. dels dos col·legis de la vila han col·laborat aquest mes, fent una sèrie d'endevinalles sorgides de llur enginy.

L'endevinalla és una forma de literatura popular normalment anònima; en aquest cas els petits autors tenen noms i cognoms. Amb això volem dir que l'art de la creació literària no ha d'estar reservat a uns quants erudits. Tothom és artista en potència i només ens cal el propòsit d'exterioritzar-ho.

10. — Una cosa de paper i de ferro
que vola i és molt ràpid,
porta persones i va per terra
i per aire.

Alex Puig i Mayol

11. — Una cosa que les persones
m'utilitzen per no tenir fred,
també puc ser una altra cosa
que visc a les bodegues. Ho saps?

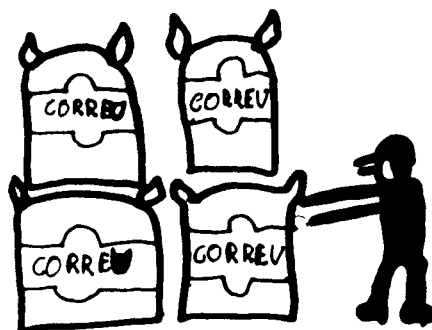
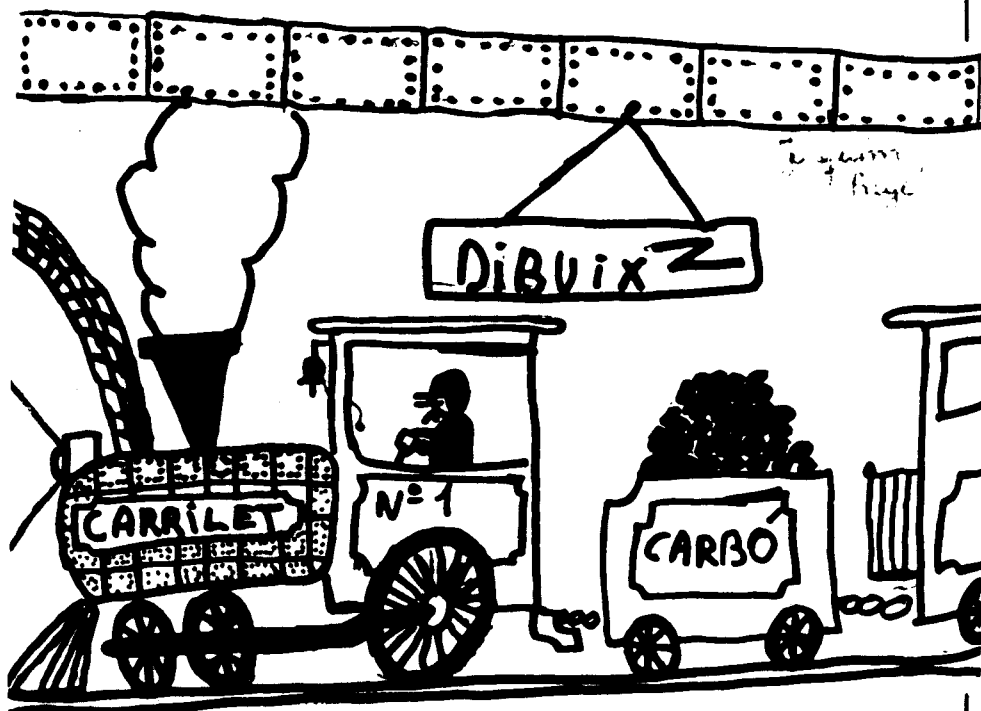
Antònia Moreno Fernández

12. — Un animal que menja pinyes,
salta d'un arbre a l'altre i
els caçadors els cacen per menjar.
Què és?

Jordi Cassas i Garriga

13. — En el camp lladra
i a casa calla.

Vicenç Ortega i Montiel

14. — Surto pel dia i me'n vaig
per la nit. El meu color preferit
és el groc.

Olga Moré i Pedraza

15. — És igual que un torró
però no és un torró.
Té forats pels costats.
I t'avisó que si cau,
les passaràs molt malament.
Què sóc?

Fina Bosch i Ciurana

Concepció Triguero

16.— Una vella molt vella
tè una dent que fa córrer la gent.
Què és?

Ricard Vidal i Turon

17.— Quina relació hi ha entre
l'elefant i la rata?

Marina Pulido i Sureda

18.— És una cosa blanca que si la
toquen els raigs del sol
es desfà ràpidament.

Olga Pons i Piella

19.— Or sembla, plata no és,
obre les cortines, a veure el que és.

Rosa Mayor

20.— Té pels a baix i un pal a dalt,
què és?

Santi

21.— Què és una cosa dura, de color
rarró i en venen en una alimentació?

Josep Maria Puig

22.— Quin animal és que surt de vespre
i duu pijama?

Maria Carme Sureda i Comas

23.— Una cosa rodona que porta
quatre pels al cul.

Montserrat Comas i Selis

24.— Sóc vermelló i ningú pot
viure sense mi.

Esteve Campos i Caballer

25.— Te la dic i no m'entens,
te la dirés i no m'entendràs,
per tant temps que te la digui
no la sabràs.

Rosa Maria Mallorquí i Pruna

26.— Una cosa que té banyes
i que puja les muntanyes,
i surt quan plou, què és?

Concepció Triguero i Garcia

27.— Té una fulla talladora,
és quadrada, es fa servir a l'escola
els qui la punxa trenquen.

Daniel Moll

28.— Són dos germans,
quan són nous tenen els ulls tancats
i quan són vells tenen els ulls oberts.

Joaquim Bayé.

29.— Té potes de gat, orelles de gat,
però no és un gat, què és?

Raquel Làzaro Moreno

30.— Què tenen de comú un elefant
i una abella?

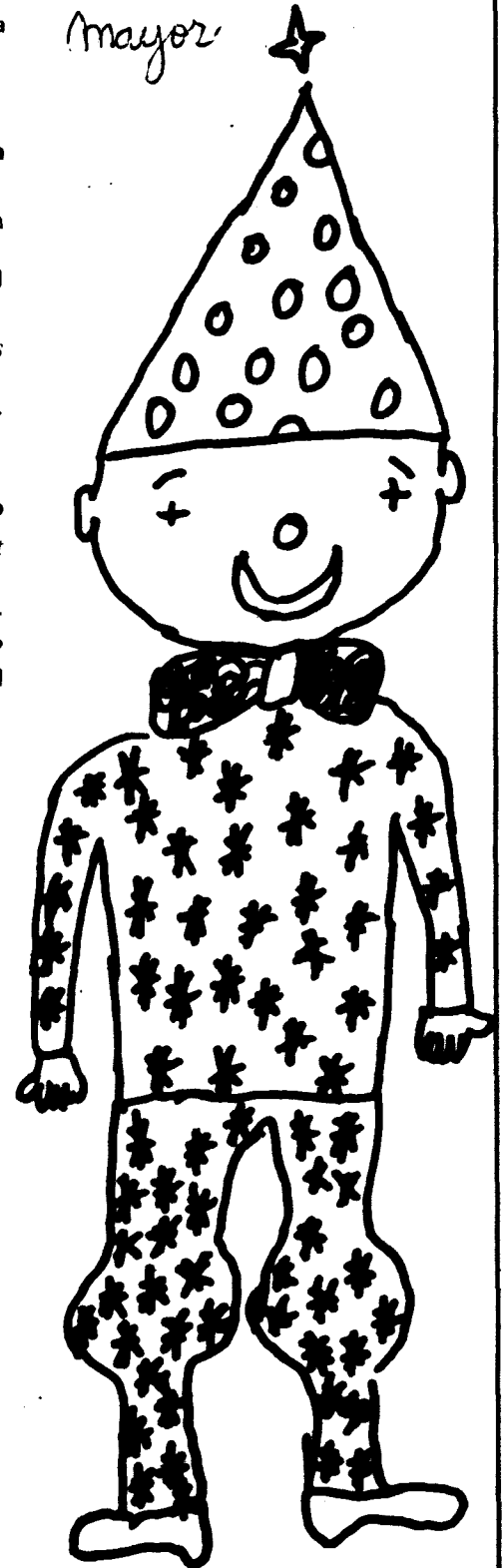
Albert V.

31.— Què enganxa més que un ganxo?

Joan Marc Montiel

SOLUCIONS

- 1.— Els escacs.
- 2.— El núvol.
- 3.— Les estrelles.
- 4.— El talp.
- 5.— El paraigua.
- 6.— La foscor.
- 7.— L'ombra.
- 8.— El peix martell.
- 9.— El tren.
- 10.— L'avió.
- 11.— La bota.
- 12.— L'esquirol.
- 13.— L'escopeta.
- 14.— El sol.
- 15.— El rajol.
- 16.— La campana.
- 17.— La rata fa por a l'elefant.
- 18.— La neu.
- 19.— El plàtan.
- 20.— L'escombra.
- 21.— La nou.
- 22.— La zebra
- 23.— La ceba.
- 24.— La sang.
- 25.— Tela.
- 26.— El cargol.
- 27.— La maquineta.
- 28.— Les sabates.
- 29.— La gata.
- 30.— La trompa.
- 31.— Dos ganxos.

Collectiu de Redacció

escacs

CAMPIONAT D'ESCACS "TRÒPIC-CAFÈ"

Quan s'acosta ja el final decampionat i com ja va essent habitual, es manté la pugna entre P. Pascual i J. Ventura, amb un punt i mig perdut cada un d'ells, amb la diferència de què el primer només ha jugat nou partides i el segon ja en porta dotze. Els segueix a mig punt J. Vila, única nota discordant en qüestió de les irregularitats. I ja més distanciat figura Rto. Pascual, amb tres punts perduts.

D'altra banda, podríem classificar d'espectaculars les trajectòries dels jugadors A. Ventura i C. Soto: mentre el primer de les set últimes partides només en perdía una (amb J. Ventura), el segon ho feia al revés, només guanyava a A. Rovira.

Un aspecte negatiu és la retirada del jugador Carbó per causes que encara desconeixem, així com la de J. Raurich que degut a una torcedura de peu no ha pogut seguir el ritme normal de la competició.

La classificació actual és la següent:

	Jugats	Guany.	Emp.	Perd.	Punts
1 - J. Ventura	12	10	1	1	10'5
2 - Rto. Pascual	11	7	2	2	8
3 - P. Pascual	9	6	3	0	7'5
4 - J. Vila	9	7	0	2	7
5 - S. Masnou	12	6	1	5	6'5
6 - A. Ventura	10	6	0	4	6
7 - C. Soto	12	5	2	5	6
8 - G. González	10	5	1	4	5'5
9 - J. Fontanals	12	4	3	5	5'5
10 - Fdo. González	12	4	2	6	5
11 - A. Rovira	11	4	0	7	4
12 - J. Salvador	9	3	1	5	3'5
13 - J. Raurich	13	0	0	13	0
14 - J. Carbó	13	0	0	13	0

En retirar-se Carbó i Raurich, els punts aconseguits per ells s'afegeixen a llurs respectius contrincants.

En aquesta ocasió tornem a reproduir una partida disputada per Fontanals, un bon jugador que en aquest torneig no ha tingut massa sort, si bé en aquesta ocasió el resultat fou tal i com ell desitjava.

Partida totalment posicional i el negre no va saber trencar mai la sòlida defensa blanca.

Blanques: J. Fontanals

Negres: C. Soto

Sistema Stonewall

1.- P 4 D, P 4 D

2.- P 4 A R, C 3 A R

3.- C 3 A R, C 3 A D ! ? El blanc planteja una variant del sistema Stonewall (Mur de pedra), és més popular i potser millor per al negre la variant que s'inicia amb P 3 R seguint amb P 4 A D amb el propòsit de trencar la muralla de peons blanca.

4.- P 3 A D; P 3 R

5.- A 3 R, A 3 D

6.- P 3 C R, C 2 R

7.- C 5 R, C 5 R

8.- C 2 D, C x C

9.- A x C, P 3 A R

10.- C 3 A R, P 3 C D Amb C 3 C el blanc no pt impedir la ruptura central negra a base de P 4 R amb avantatge negre.

11.- P 3 R, P 4 A D

12.- A 3 D, P 3 T D

12.- P 3 C D, A 2 D

14.- D 2 R, P 4 C D

15.- P x P, A x P

16.- P 4 C D, A 2 T

Una debilitat important té el blanc en 3 A D, que haurà de compensar intentant d'aprofundir en 3 R negre, el punt més vulnerable.

17.- C 4 D, P 4 A R

18.- P 3 T D, O - O

19.- C 3 A R, C 1 A D

20.- C 5 R, A 1 R

21.- P 4 T R, C 3 D

22.- R 2 A R, C 5 R j.

Subtil i brillant maniobra blanca on indubtablement elegaix el millor quadre per al seu rei, a part de què dóna més poder de maniobra a les seves torres, per poder aprofundir en els futurs atacs a l'enroc enemig. El negre ha caigut a la xarxa del planejament blanc.

23.- A x C, P A x A ! ? Era més fort per a l'atac negre P D x A, aconseguint una forta via de pene-

tració a la columna de dama, així com s'accentua la debilitat del peó de l'alfil dama.

24.- R 2 C R, A 1 C D

25.- C 4 C R, T 4 A R

26.- C 2 A R, A 2 T

27.- T R 1 D, A 3 C D

28.- A 1 R, D 2 A D

29.- A 2 T, T 1 A R

30.- T R 1 A D, P 4 T R

31.- C 3 T R, D 2 D

32.- T 1 A R, A 3 C R

33.- R 2 T, A 1 D

34.- C 2 A R, D 1 R

35.- T D 1 A D, T 2 T D

En aquesta fase del joc, la major experiència del blanc es deixa sentir sensiblement.

36.- C 3 T R, A 4 A R

37.- C 2 A R, T 2 A D

38.- T 1 C R, R 2 T

39.- A 1 R, T 1 T R

40.- T 2 C R, R 1 C

41.- R 1 C, A 3 A R

42.- D 1 D, D 3 A D

43.- P 4 C R ! Trencant les defenses del rei negre i especulant amb la mala disposició de les peces negres,

43.-....., P x P

44.- C x P, A x P

45.- A x A, T x A

46.- C 5 R ! ! D 3 C D ? Amb el bon quadre que el blanc ha lograt per al seu cavall, segueix un error del negre, ja que aquesta pèrdua de temps li costarà la partida.

47.- T 3 C R, D 1 C D

48.- T 2 A D, D 1 R

49.- T 2 - 2 C R, T 6 T R

50.- T x T, A x T

51.- T 2 T R, A 4 A R No és la millor cosa provocar els canvis en aquestes circumstàncies, s'havia d'haver estudiat una línia defensiva. Era a considerar T 2 T.

52.- D 1 R, D 2 R

53.- T 2 C R, R 1 A R

54.- T 2 T R, R 1 C

55.- R 2 A R, D 3 A R

Hauria d'intentar-se P 4 C R, a pesar de què el negre ja està totalment desmembrat.

57.- T 6 T R, D 2 C R

58.- D 5 T R, T 1 A D

59.- T 8 T j, D x T

60.- D 7 A jaque mate.

C. Jave

ESPORTS

Equip de la Unió Esportiva Llagostera, amb tots els seus efectius, que ve portant una bona campanya.

FUTBOL

Malgrat el darrer resultat enfront del Caldes, el primer equip continua treballant per tal d'assolir els capdavaners, l'Amer i el Caldes, que ara ens porten tres i dos punts d'avantatge respectivament. Pot ésser quasi decisiu el partit contra l'Amer, ajornat pel mal temps, que es disputarà el 21 de febrer. Amb tot, en cas de perdre'l, encara quedarien un bon nombre de partits dels que en diuen "d'esprint final", on les sorpreses es produeixen cada diumenge.

RESULTATS

Primer equip

17-1-82

Partit amb l'Amer ajornat.

24-1-82

Llagostera - Les Planes, 7 - 2

31-1-82

Bescanó - Llagostera, 2 - 1

7-2-82

Riudarenas - Llagostera, 2 - 3

14-2-82

Llagostera - Caldes, 2 - 2

Juvenils

17-1-82

Ajornat.

24-1-82

Llagostera - Riudarenas, 2 - 2

31-1-82

Caldes - Llagostera, 8 - 1

7-2-82

Descans

14-2-82

Hostalric - Llagostera, 4 - 1

Infantils

16-1-82

Caldes - Llagostera, 6 - 1

23-1-82

Retirada del Massanet

30-1-82

Sant Hilari - Llagostera, 4 - 0

6-2-82

Llagostera - Farners, 0 - 4

13-2-82

Blanes - Llagostera, 9 - 0

BÀSQUET JUNIOR FEMENÍ

Llagostera, 55 - Amer, 57

Guixols, 40 - Llagostera, 29

Llagostera, 36 - Pere Roselló, 29

HOQUEI PATINS

Els infantils continuen llur tasca sense importar-los molt el què representa ser inferior, quant a equip, a la majoria dels que competeixen en aquest campionat.

El més honorós d'ells és que el que més els importa és jugar i competir. Guanyar o perdre és secundari, si bé hem de dir que igual que els afecta perdre, també, com és natural, els fa il·lusió guanyar. En el moment de fer aquesta crònica l'últim partit el jugaren a Figueres, equip que obtingué una merescuda victòria.

Pel que fa als juvenils, hem de dir que en aquesta segona temporada els resultats que s'obtenen resulten més alentadors. Aquests vaillets, sense cap més ajuda que la de llur esforç, van obtenint resultats favorables enfront d'equips que per tenir més bones instal·lacions, més recolzament dels aficionats, més preparació, etc., haurien d'ésser superiors.

Tanquem amb el partit jugat a Cassà en el qual esgarrapàrem dos punts que faran que ja definitivament ens col·loquem al centre de la classificació que és la meta que de bon començament ens havíem fixat.

Juvenils

Lacustaria, 3 - Palafrugell, 1

Blanes, 7 - Lacustaria, 2

Lacustaria, 5 - Figueres "A", 6

Figueres "B", 11 - Lacustaria, 1

Juvenils

Lacustaria, 7 - Lloret 69, 5

Lacustaria, 3 - Blanes, 9

Figueres "A", 8 - Lacustaria, 3

Lacustaria, 12 - Figueres "B", 2

Cassanenc, 5 - Lacustaria, 6

HANDBOL

Bordils - Llagostera (Suspès)

Llagostera, 4 - Sport Lloret, 22

G.E.I.E.G., 29 - Llagostera, 6

Llagostera, 18 - C.N. Figueres, 18

Esportiu Garbí, 29 - Llagostera, 12

ALBORADA

Alborada matinera
d'un cel radiant i clar
com la barca marinera
que s'allunya dintre el mar.
Un sol d'un sentiment clar
el ventjol que s'arrima
aquest és el despertar
de la contrada marina.
Canten les "aus" matineres

les ones al "trencamar"
semblen "cançons marineres"
que ens acosten al passat.
També al pla... a la muntanya
és bonic el despertar
és bonica "l'alborada"
tot és lluminós... tot clar.
Canten les "aus" marineres
la garça i la perdiu
per cingles i torrenteres
canta el colom al seu niu.

També aquell excursionista
amb la motxilla a l'esquena
esplaia tota la vista
des del mar a la carena.
S'enfila per la muntanya
i mira el paisatge viu
del cim de la serralada
veu com es davalla el riu.

J. Riera

4-2-82

LLETRA A UN HOME

Un matí assolellat de març, pel camí de l'escola a l'església s'encreuaren els nostres ulls, va ésser tan fort l'afecte de la mirada que s'enrogí la meua cara i sentí dintre meu un goig i plaer desconeguts.

Un jorn, amagant el meu nom, vaig posar-te un escrit felicitant-te sense altra ajuda que el meu tendre cor.

Més endavant, ja amics, quan ja ens miràvem front a front i un somris es dibuixava i bellugava al voltant dels nostres llavis, vaig confessar-te que jo era aquella nena, a penes dona, que un dia covardament vaig felicitat-te. Ho recordes?

Avui, diada del teu Sant amb el cor obert i joïós et felicito posant el meu nom amb lletres clares i grans, afegint que avui te... te... i te... molt més que llavors.

Aquella mirada ajuntà i decidí les nostres vides i destí, el que ni el temps ni els embats de la vida han cremat ni desfet. Aquell encreuament el guardo dintre meu en lloc preferit i, quan arribi l'hora d'emprendre aquell viatge que no té retorn, vindrà amb mi, serà la companya que vetllarà el meu fred cos fins l'evaporació total de les meves despulles.

Margarida del Cabo.

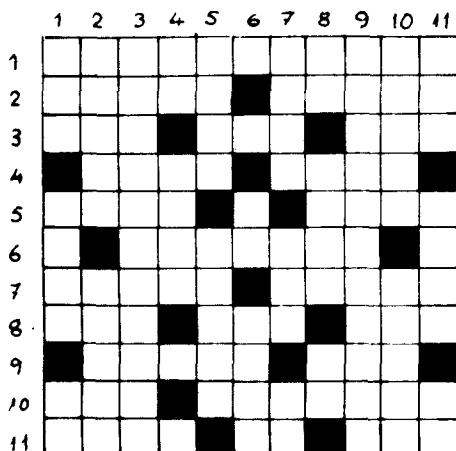
MOTS ENCREUATS nº 14

HORITZONTALS:

1.- Crepuscle del vespre. 2.- Pertanyent a la idea. El que fa moure el rem. 3.- Pena produïda per una greu dissort. Repetició del so. Prefix que significa igual. 4.- Cereal. Badia petita. 5.- (Al revés) Terrissa fina. (Al revés) Població de Mallorca cèlebre per les seves coves. 6.- Dansa popular. 7.- Terra vorejant el mar. Justa i neta de tota culpa. 8.- En aquest moment. Privat de l'ús de la paraula. (Al revés) martell gros de fusta. 9.- Posar del revés una cosa. (Al revés) got. 10.- De preu elevat. Mancades de confiança en si mateixes. 11.- Article indefinit, plural. Cent-un. Nom de lletra.

VERTICALS:

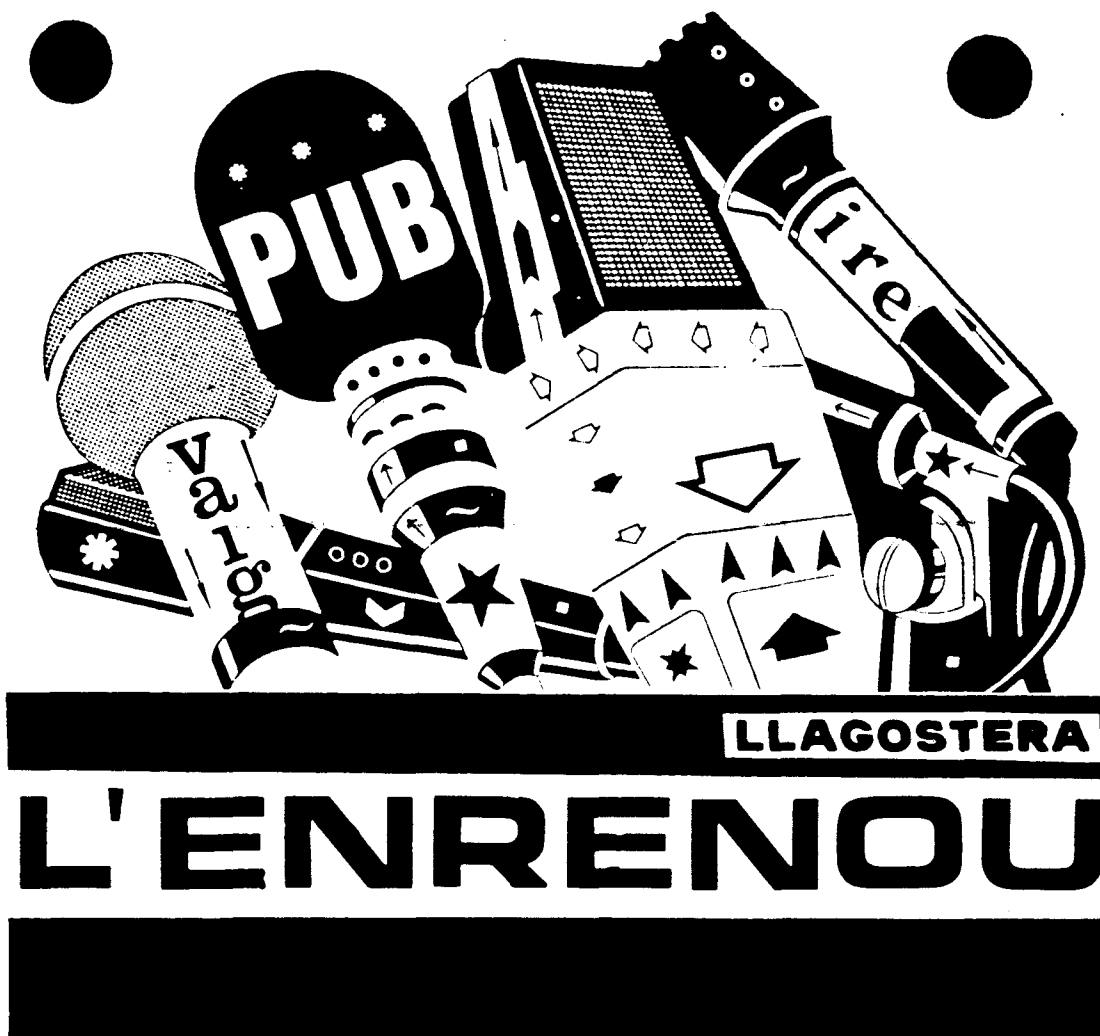
1.- Cèlebre cabdill castellà. Part de la cuixa fins a la cintura. Símbol del coure. 2.- Reparacions. Part d'un animal en funció específica. 3.- Negociant en pells. 4.- Mancat de realitat. Banquet. 5.- Persona elegida. Estol de caps de bestiar. 6.- Quatre cents noranta. Relatiu a l'urea. 7.- Davant de la nau. Burxa on s'enfila la carn per rostir-la. Nota musical. 8.- Prefix que indica repetició. Petita en extrem. Afirmació. 10.- Guardar. Mosca de les cavalleries. 11.- Petita vall del riu Ridaura. Coure treballat. Consonant repetida.

SOLUCIÓ AL NÚM. 13

HORITZONTALS: 1.- Horabaixenc. 2.- Amena. Masia. 3.- Mim. Rus. Ter. 4.- Setí. Oral. 5. Fama. C. Ullà. 6.- O. Bufanda. D. 7.- Forta. Nacre. 8.- Oda. Nan. Tes. 9.- Innat Rif. 10.- Maç. Legítim. 11.- Irat. Se. AAA.

VERTICALS: 1.- Ham. Fofo. Mi. 2.- Omisa. Odjar. 3.- Remembrança. 4.- aN. Taut. N.T. 5.- Bari. Fanla. 6.- A.U. Ca. Ates. 7.- imsO. NNN. Ge. 8.- Xa. Ruda. rl. 9.- Estalactita. 10.- Niell. Refia. 11.- Car. Ades. Ma.

*La transparència d'un
ambient obert.*

